

Lord
genaamd
De groote

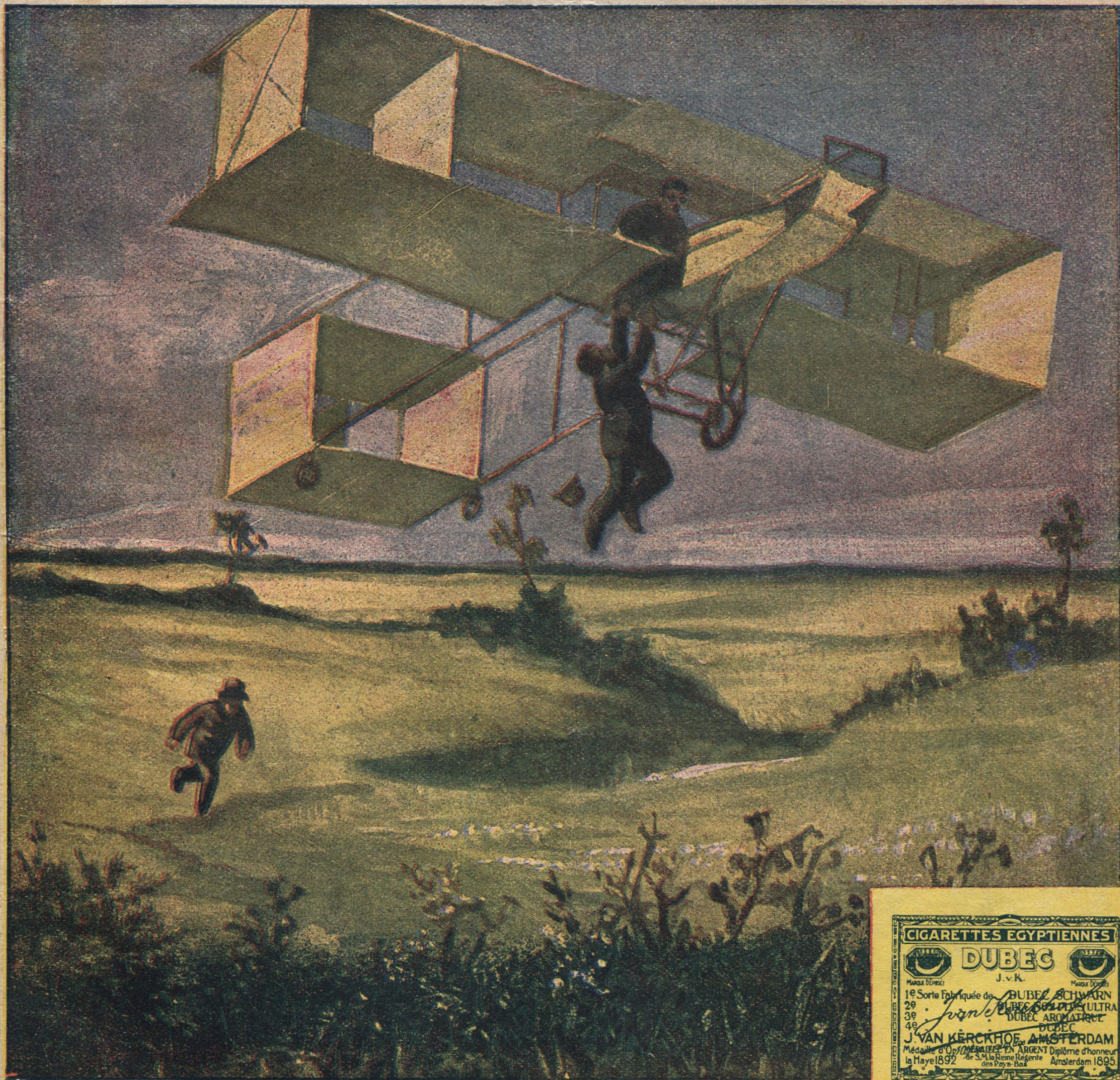

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 539

De Eed der Brahmanen

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J.V.K.

1re Sorte Fabriquée de DUBEC SCHWARTZ
2e " " " " DUBEC GOLDEN ULTRA
3e " " " " DUBEC AROMATIQUE
4e " " " " DUBEC

J. VAN KERCKHOE, AMSTERDAM

Médaille d'Or à l'Exposition Universelle de Saint-Louis 1904
Médaille d'Argent à l'Exposition Universelle de La Haye 1892

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE EED DER BRAHMANEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De eed aan Boedha.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Een snerpemde door merg en been gaande gil, een oorverdoovend, overdonderend geraas, een geknorp en geknars alsof duizend verroeste ankerkettingen tegelijk over het dek van een stalen schip ratelen, een gesis als van honderde woedende slangen, een geroep, een geschreeuw, een gestap van tallooze voetstappen, een vragen hier, een antwoorden daar, een verwarring, een gedrang. . . ziedaar het beeld van een een station binnenstroomenden spoortrein.

Het binnenkomen van den bliksemtrain Chattam-Dover maakte hierop geen uitzondering.

Enkele oogenblikken was het met groote cementen tegels geplaveide perron onder de stalen en glazen overkapping van Charing Cross een toonbeeld van verwarring, enkele oogenblikken slechts, want nadat de reizigers voor Londen waren uitgestapt en het perron hadden verlaten, de conducteurs en chefs zich naar hun respectieve kantoren hadden begeven en de trein opgestoomd was, keerde in het groote station de rust weer, een rust, die echter slechts van korten duur zou zijn en zou heerschen tot het binnenkomen van den volgenden

Raffles 539.

trein, als wanneer de drukte en oogenschijnlijke verwarring opnieuw zouden beginnen.

Een paar minuten, nadat de trein is binnengekomen, zijn alle reizigers van het perron verdwenen; zij zijn naar de uitgangen gegaan, om zich vandaar, hetzij te voet, hetzij per automobiel of per ondergrondschen trein naar de plaats van bestemming in het reusachtige Londen, de grootste stad der wereld, te begeven.

Dáár verdwijnt de roode pet van den stationchef in het kleine kantoortje en nu is het perron geheel verlaten.

Geheel?

Neen, toch niet. Uit een der laatste wagons van den juist aangekomen trein zijn drie mannen gestapt, die zich thans nog op het perron bevinden. Bij den eersten oogopslag is te zien, dat zij geen Europeanen zijn. Niet door hun kleeding, maar door hun gelaatstrekken, hun huidskleur en hun gedrag.

Hun gelaat is als een strak masker, waarop de aandoeningen der ziel, welke men bij Westersche volkeren min of meer gemakkelijk uit de gelaatstrekken kan aflezen, zich niet afteekenen, hun huidskleur is bruin, ietwat ge-

bronsd, hetgeen er op wijst, dat zij uit landen komen, waar de zon langer en heeter schijnt dan in de kille en lage landen aan de Noordzee, terwijl hun gedrag wijst op een kalmte en aristocratische rust, welke het eigendom schijnt te zijn van een bespiegelende en filosofische opvatting, welke ons, Europeanen, die een hevigen strijd om het bestaan moeten voeren, totaal onbekend en vreemd is.

Ofschoon blijkbaar vreemd te midden van het rumoer en geraas op het station hebben zij zich daardoor geen oogenblik uit hun rustig evenwicht laten brengen, hebben zij kalm den stroom van menschen aan zich laten voorbijgaan en zijn, toen alle drukte opgehouden en alle menschen verdwenen waren, kalm naar een der uitgangen gestapt, om aldus op straat te komen op een oogenblik, dat het niet zoo ontzettend druk is als wanneer een trein pas aangekomen is en daardoor elke oriëntering uiterst moeilijk, zoo niet onmogelijk maakt.

Op het oogenblik, dat zij buiten komen, is daar werkelijk de groote drukte een weinig bedaard en gelukt het hun een automobiel te vinden, waarvan de chauffeur bereid is eenige oogenblikken kalm naar de vragen van het drietal te luisteren.

De veronderstelling, dat men hier met buitenlanders te doen heeft, wint aan waarschijnlijkheid, daar de chauffeur blijkbaar moeite heeft, om hen te begrijpen; met een weinig goeden wil en de noodige gebaren echter komt men ver, te meer daar de oudste van het drietal, een lange man met een grijzen baard, ten laatste een blaadje papier uit zijn portefeuille haalt en dit den chauffeur overhandigt.

Op dit blaadje papier staat de naam van een hotel in Piccadilly genoteerd en nu is den chauffeur alles duidelijk. Het drietal stapt in en een oogenblik later schuift de taxi met groote snelheid door de Londensche straten.

Gedurende de rit hebben wij gelegenheid hen wat nader op te nemen. Zij zijn alle drie chic gekleed en daar hun gezichten onbeweeglijk en ernstig staan zou men daaruit kunnen opmaken, dat zij behooren tot een buitenlandse diplomatieke missie. Hun gebruinde wangen en de doordringende zwarte oogen wijzen op hun Oostersche afkomst, zoodat er niet veel scherpzinnigheid voor noodig is, daaruit af te leiden, dat zij afkomstig zijn uit Britsch Indië, een der groote wingewesten van Engeland.

Het zijn dan ook inderdaad Indiërs, die thans op weg zijn naar Hotel Golden Lion in Piccadilly.

Gedurende de rit hebben zij geen woord gesproken.

De ijzige kalmte van deze drie personen maakt geen aangename indruk; als standbeelden zaten zij in het rijtuig en slechts aan de gitzwarte oogen, die gedurig naar alle kanten kijken, ziet men dat zij leven.

De oudste der drie overhandigde den eigenaar van het hotel een aanbevelingsbrief en spoedig waren de noodige formaliteiten afgevoerd.

Men had den vreemdelingen hun vertrekken aangewezen.

Nauwelijks was de deur achter hen gesloten of de grijsaard verbrak het stilzwijgen. Zonder één oogenblik te verliezen maakt hij zijn handkoffer los, neemt daaruit een gouden Boedha-beeld en zet het met grooten eerbied op tafel.

Vervolgens neemt hij uit den koffer een aantal ingrediënten, welke alle dienen voor den eeredienst van Boedha, plaatst deze op de tafel, en rangschikt ze precies op dezelfde wijze als men dat ziet in de Boedhistische tempels.

Het laatste van deze voorwerpen is een soort koperen rooster van boven met een geperforeerd deksel afgesloten en op een koperen driehoek rustend.

Uit kleine busjes schudt hij nu eenige korrels op de koperen schaal en steekt ze dan in brand.

Een zoetige, bedwelmende lucht doorstroomt het vertrek en de witte wolkjes, die uit de wierookschaal omhoog stijgen, hullen het kleine afgodsbeeld in een doorzichtigen nevel.

Intusschen zijn de twee jongere metgezellen van den grijzen heer naar hunne kamers gegaan, welke aan de zijne grenzen.

Met groote handigheid en snelheid ontdoet de man zich nu van al zijn kleeren en trekt een wit zijden, met goud geborduurd gewaad aan, dat eenigszins aan een priesterkleed doet denken.

Als hij hiermede gereed is, trekken langgestrekte nevelslierten uit den reukbrander door het vertrek en hullen het in een mystiek waas.

Een tevreden uitdrukking trekt over het gelaat van den grijsaard, als hij dit ziet.

Daarna neemt hij uit den zak van zijn overjas een klein instrument, dat op een sierlijke zilveren fluit gelijkt.

Hij zet die aan zijn lippen en een zangerige toon klinkt door het vertrek, waardoor zijn beide makkers door hem geroepen worden.

Met snelle schreden komen zij naar hem toe, blijven echter aan de deur van zijn vertrek staan en beiden vragen tegelijk:

„Wat beveelt gij, waarde broeder en heer?”

De grijsaard slaat de mouwen van zijn kleed omhoog, zoodat de bovenarm te voorschijn komt, waarop zich drie groote litteekens vertoonen.

Met zijn linkerhand wijst hij naar die litteekens en zegt met diepe, halfvluide stem:

„Broeders! ziet mijn litteekens en bedenkt, dat onze heilige opperpriester zijn arm zoo aan Asru wijdde, opdat hij onder zijn bereik kon krijgen en straffen hen, die ons allerheiligste geschonden hebben.

Getrouw aan onzen eed, dien wij voor den

koning der waarheid hebben afgelegd, zijn wij den misdadiger tot hierheen gevolgd en ik hoop, dat Boedha ons zegenen zal en wij nu eindelijk onze heilige zending mogen vervullen. Daarom, mijn broeders, laat ons den eed vernieuwen, dien wij voor den Allerhoogste hebben afgelegd."

De beide jonge Indiërs ontdoen zich nu eveneens van hun jassen en ontblooten hun bovenlichamen.

Intusschen neemt de grijsaard een kleine zilveren lancet uit den koffer en boort dit in zijn linker bovenarm, daar waar zich reeds de drie litteekens bevinden.

Een der jonge Indiërs vangt het stroomende bloed in een zilveren schaal op, terwijl de andere half luid mystieke woorden spreekt en het lancet uit de wond trekt.

Daarop neemt hij de schaal en hij, die het eerst het bloed van den oude heeft opgevangen, stoot nu het lancet in zijn arm, terwijl de grijsaard thans, onder het prevelen van geheimzinnige woorden, het lancet weer uit de wond trekt.

Nadat ook de derde dezelfde operatie ondergaan heeft, zet de oudste de schaal met het bloed der drie Indiërs voor het afgodsbeeld.

Terwijl hij zich nu tot zijn medereizigers wendt, zegt hij:

"Doet zooals ik, legt uw rechterhand op de wond en spreekt met mij den eed uit, dien wij voor den opperpriester in den tempel des Heeren gezworen hebben."

Alle drie treden voor het afgodsbeeld en wel zoo, dat de grijsaard in het midden komt te staan, terwijl de beide anderen zich eenigszins achterwaarts opstellen, zoodat zij te zamen een driehoek vormen met de spits naar het afgodsbeeld gekeerd.

Schrikwekkend klinkt de vreeselijke eed der drie mannen; deze luidf:

"Heer der wereld, gij ziet in onze harten, want gij zijt de Alwetende. Wij zweren u, dat wij door landen en over zeeën de roovers zullen volgen, over bergen en dalen en niet rusten zullen, voordat wij het wonderdadige oog gevonden hebben van den heiligen Siwa.

Niemand van ons zal ooit zalig worden en uw hemel zal voor ons gesloten blijven totdat wij onze gelofte volbracht hebben."

Met de handen ten hemel geheven, blijven zij nog een poos in stil gebed staan; daarna grijpt de grijsaard de schaal met het bloed der drie wrekers en brengt die aan den mond.

"Boedha, gij alwijze, gij machtige, gij koning der koningen, gij hoort onzen eed.

"Niet eerder zullen wij iets nuttigen, voordat het weldadig oog van den heiligen God Siwa door ons gevonden is en weer in zijn heiligen tempel terug gebracht.

"Wij zijn van een en hetzelfde bloed, wij zijn broeders."

"Wij zijn van een en hetzelfde bloed, wij zijn broeders!" klinkt het van de lippen van ieder der drie, zoodra de schaal met bloed door hen naar den mond is gebracht.

Nadat deze gruwelijke ceremonie ten einde gebracht is, wisschen de Indiërs hun wonden af, waaruit nog altijd eenig bloed vloeit en trekken daarna hun bovenkleeren weer aan.

Gedurende al dien tijd is, behalve het eedsformulier, geen woord gesproken; op de aangezichten der drie mannen ligt een uitdrukking van dweepzucht.

Zij kijken ernstig voor zich uit en hun zwarte oogen fonkelen met koortsachtigen glans.

De grijsaard sluit nu het Boedhabeeld, het kleine lancet en de schalen weer in zijn koffer.

Daarna wijst hij naar het vloerkleed en zegt: "Gaat zitten broeders, en laat ons overleggen hoe wij de goddelooze roovers kunnen achterhalen."

TWEEDE HOOFDSTUK.

Terug in Engeland.

De komst van de drie Indiërs is voor het publiek, dat met denzelfden trein reisde, natuurlijk niet onopgemerkt gebleven. Men heeft de buitenlanders gezien en hen aangegaapt, maar daar is het ook bij gebleven.

Niet zoodra heeft men de drie mannen uit het oog verloren, of ze zijn weer vergeten.

Niet aldus echter met een tweetal heeren, die een half uur vóór den Doovertrein arriveerden, met een trein van de Northern Railway Co. zijn aangekomen en die, in plaats van naar huis te gaan, het restauratielokaal van het

station zijn binnengegaan, om daar een eenvoudigen maaltijd te gebruiken.

Het zijn voor de getrouwe lezers dezer verhalen een paar oude bekenden. Het zijn niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles en zijn vriend en secretaris Charles Brand, die een weekje op een der landgoederen van den lord hebben doorgebracht, om het reisstof van hun kleeren te schudden en een weinig uit te rusten van de vermoeienissen, opgelopen tijdens hun Indische reis.

Onmiddellijk na hun aankomst hebben zij de liefvallige weduwe van den Indischen vorst, Kysagotami, benevens de twee dames Warner, die dank zij de bemoeiingen van Raffles weer in het rechtmatig bezit van hun eigendom zijn gekomen,¹⁾ onderdak verschaft en toegezien, dat zij aan niets gebrek hadden, waarna zij direct naar buiten zijn gegaan, om eenige welverdiende rust te nemen.

Het is thans voor het eerst, dat zij Londen daarna weer betreden.

Het toeval wilde, dat Raffles en Brand, die achter een der breede openslaande vensters van het stationsrestaurant waren gezeten, beiden tegelijk de drie vreemdelingen, welke wij in het vorige hoofdstuk als Indiërs hebben leeren kennen, in het oog kregen.

Als bij intuïtie trekken beiden zich een weinig in de schaduw terug, als vreesden zij door de drie mannen te worden opgemerkt, hetgeen echter niet het geval is. Raffles grijpt onwillekeurig den arm van zijn vriend en fluistert:

„Dat is gauw Charly; zie je wie daar gaat?”

„Ik geloof een der Boedhapriesters uit. . . .”

„Juist Charly, ik herinner mij zijn naam nog. Het is Asru met twee jongere metgezellen, wier naam ik niet ken. Ik had wel gedacht, dat ze zouden komen om de jacht op het oog van Siwa²⁾ aan te vangen, maar dat ze er nu al zouden zijn, dat vind ik kras. Intuschen ben ik blij, dat ik het weet, want nu kan ik ten minste mijn maatregelen nemen.”

„Zou het niet goed zijn als we ze direct nagingen, om te zien waar ze hun intrek hebben genomen?” vroeg Brand, ietwat zenuwachtig.

Raffles begon te lachen, bediende zich nog eens van de mayonnaise-saus en zei:

„Niet noodig Charly. Ik ken die heeren. Wij behoeven heusch niet te gaan zoeken waar ze verblijf houden. Ze zullen zich spoedig genoeg, vlugger dan ons lief is, uit zich zelf aanmelden.”

Beiden zwegen en zetten hun maaltijd eenigen tijd in stilte voort.

Raffles was de eerste, die de stilte verbrak.

„Eigenlijk komt me die zending uit Indië niet erg gelegen, Charly,” zei hij.

„Hoe dat zoo, Edward?” vroeg Brand, terwijl hij zijn bord van zich afschoof en een sigaret opstak.

„Wel, in verband met die secte der duivelsbroeders, Charly. Met dat prachtstel moet ik nu eens en voor goed afrekenen.”

„Maar Edward, heb je dan de gedachte daaraan nog niet laten varen?” vroeg Brand. „Ik dacht, dat wij in Indië genoeg doorgestaan hadden en dat je er tevreden mee zoudt zijn, Blackhorst den schat ontnomen te hebben, dien hij de arme Ellen en haar moeder ontsto-

len had. Waarom wil je nu weer nieuwe moeilijkheden verwekken?”

„Geloof mij gerust, dat de duivelsbroeders overal hun vertakkingen hebben en niet minder gevaarlijk zijn dan de Mafia”.

„Maar met deze ben ik ook klaar gekomen, Charly, zooals je weet. Buitendien heb ik een dure eed gezworen, met deze onmenschen af te rekenen en ik zal die houden.”

Terwijl Raffles deze woorden sprak, was hij steeds ernstiger geworden terwijl uit zijn geelaatstrekken een groote vastberadenheid sprak.

Charly kende zijn vriend genoeg om te weten, dat hij in zulke gevallen geen tegenspraak dulde.

Hij zuchtte en blies een dikke rookwolk uit.

Op dat oogenblik bracht de kellner de koffie en Lord Lister maakte van de gelegenheid gebruik om den man naar het avondblad van de Times te vragen.

Vijf minuten later zaten beide vrienden achter de groote pagina's van deze wereldbekende courant te rooken en de laatste nieuwsberichten te verslinden.

Eensklaps slaakte Raffles een zachten kreet en liet het dagblad zakken.

„Vindt je ook niet, Charly,” vroeg hij, „dat die spionageberichten eigenlijk grappig zijn? Hier kun je weer ellen-lange berichten lezen over het geheime luchtschip, dat bijna iederen nacht boven Londen te zien moet zijn. Men vermoedt weer, dat het Japansche spionnen zijn.”

„En wat denkt jij daarvan?” vroeg Brand.

„Nu, aan Japansche spionnen geloof ik natuurlijk niet. Misschien is het een Engelschman, die een gewichtige uitvinding heeft gedaan, deze probeert, doch nog voorloopig geheim wil houden.

„Misschien zit er ook wel wat anders achter.

„Ik moet in elk geval bekennen, dat de zaak mij ten hoogste interesseert en dat ik daarover evenzeer in spanning verkeer als, bij voorbeeld, onze vriend Baxter.”

„En je wilt dien armen man nog met andere raadselen plagen en hem tegen de duivelsbroeders ophitsen”, ging Brand voort. „Ik veronderstel, dat hij het binnenkort druk krijgt en wij niet minder. Daar heb je in de eerste plaats die geschiedenis met de Duivelsbroeders, dan het oog van Siwa, in verband waarmee we wel te doen zullen krijgen met de drie bruine heeren van zoeven en als ik me niet sterk vergis, zal je ook nog wel een zetje willen geven aan de oplossing van het raadsel met die geheimzinnige vliegmaschine. Of heb ik het mis, Edward?” Ofschoon hij bij het uitspreken dezer woorden lachte, kon men hem toch aanzien, dat hij nog steeds eenige hoop koesterde, zijn vriend van de gevaarlijke onderneming te doen afzien.

¹⁾ Zie No. 536. Het geheim van den ring.

²⁾ Zie No. 537. De schat van Siwa.

Lord Lister antwoordde niet; hij haalde de schouders op en scheen volkomen in de courant verdiept te zijn.

Toen hij het blad omgekeerd had, keek hij plotseling met zeer veel belangstelling naar den inhoud eener advertentie.

Hij las:

„Er wordt gevraagd, om dadelijk in dienst te treden een bediende, die eenige technische kennis bezit. Reflecteerenden moeten de beste getuigenissen kunnen overleggen. Zich aan te melden tusschen 12—3 uur.”

BLACKHORST, Fleetstreet 87”.

Terwijl hij met zijn hand op de courant sloeg, riep hij uit:

„Dat treft zoo goed mogelijk! — Spoedig, Charly, wij gaan naar huis!”

Brand keek verwonderd op en vroeg:

„Goeie hemel, Edward, wat is er nu weer aan de hand? Nóg meer verrassingen? Ik dacht, dat we aan deze drie toch wel genoeg hadden?”

Raffles begon te lachen en zei:

„Stel je gerust, Charly, voorloopig zullen we ons bij het genoemde drietal houden, maar tenzij ik me sterk vergis, zie ik hier een prachtig middel om met een van dat drietal een goed begin te maken.”

Dit zeggende wees hij op de advertentie, die Brand nu ook met verwondering las.

Nauwelijks had Brand de advertentie gelezen of hij zei:

„Maar Edward, je wilt toch niet...?”

„Jawel, mijn jongen, ik wil!” luidde het antwoord. „Wend maar geen pogingen aan om mij van gedachten te doen veranderen; je weet, dat zulks doelloos is en dat ik nooit terugdeins om datgene uit te voeren, waartoe ik besloten ben.

Laat ons nu eerst onze beschermelingen bezoeken en eens kijken hoe zij zich geïnstalleerd hebben. Zoodra we teruggekeerd zijn moet ik eenige brieven schrijven en in dien tijd kan jij alles bijeen brengen wat ik noodig heb voor het spelen van mijn nieuwe rol.”

Al pratende had Raffles zijn overjas van den kapstok genomen, een kellner schoot gedienstig toe om hem en zijn vriend te helpen en een paar minuten later was een der taxi's, welke altijd in de nabijheid van een Londensch station gereed staan, met de beide vrienden op weg naar huis.

Nauwelijks waren zij daar aangekomen of Raffles begaf zich naar zijn lessenaar en nam uit een der laden, welke niet eens op slot was een klein pakje. Toen hij dit geopend had, kwam een enorm groote, prachtige steen te voorschijn.

Als verblind door den wonderbaren glans van dit kleinood, sloot Brand een oogenblik de

oogen. Daarna zei hij, alsof hij het kleinood voor het eerst zag:

„He, wat is die steen toch prachtig! — Als men dezen rose getinten diamant aanschouwt, dan kan men begrijpen, dat er den Indiërs zeer veel aan gelegen ligt, dit kleinood weer in hun bezit te krijgen. Als zij ons maar niet op het spoor komen!”

Lord Lister liet de zonnestrallen op den kostbaren steen spelen, lachte en zei:

„Dat hoeft ook niet, Charly, want ze zijn ons al lang op het spoor. Wees daar maar verzekerd van. Wat dacht je, dat het die Indiërs lang verborgen kon blijven waar hun schat is? Wie weet staan ze op dit oogenblik, net als jij, wel naar de verblindende stralen, die de steen uitzendt, te kijken.”

„Doe weg! Doe weg! Edward! Gauw dan toch!” riep Brand, angstig omkijkend, alsof een heel leger Indiërs met dolken en messen gewapend hem op de hielen zat.

Raffles begon wederom te lachen en zei:

„Ach ach, wat vermag suggestie toch veel. Als ik je gezegd had, dat die Indiërs hun steen nimmer zouden terugzien, zou je geen oogenblik bang geweest zijn, Charly. Ik dacht eigenlijk dat je er een beetje boven verheven was.”

„Ik kan er niets aan doen, Edward, ik schaam me zelfs wel een beetje,” zei Brand, „maar heusch, die drie kerels van middag leken me tot alles in staat.”

„Nu Charly,” hernam Raffles, „ik wil je niet nóg eens bang maken, maar ik wil je toch zeggen, dat ik ze ook overal toe in staat acht. De meeste Indiërs zijn fanatiek, maar vooral de Brahmanen, als ze een eed hebben afgelegd, om iets te volbrengen. Dan is niets in staat ze van dat plan af te brengen en ze gaan niet naar hun land terug voor ze hun doel hebben bereikt.”

„Ik ril er van als ik er aan denk,” zei Brand.

„Dat is de kracht van de suggestie,” zei lord Lister, en pakte den kostbaren steen weer in. Daarop ging hij naar een ijzeren brandkast, die tusschen twee deuren aan den muur stond, en opende het slot daarvan met een kleinen sleutel, dien hij aan zijn horlogeketting droeg.

„In elk geval zal het goed zijn,” zei hij, „dat ik den steen hier bewaar, want het zou mij in het geheel niet aangenaam zijn wanneer de kracht die hij bezit, zoo ver ging, dat hij dieven hierheen lokte, die niet eens zooveel verstand er van hebben, om de waarde te kunnen taxeeren.”

Brand ging achter zijn schrijfmachine zitten en tikte eenige getuigschriften, zooals hij dat bij dergelijke gelegenheden wel meer had gedaan en vervolgens een brief, dien zijn vriend hem, terwijl hij in de kamer heen en weer wandelde, dicteerde.

Toen dat afgeloopen was, keek Raffles op zijn polshorloge en zei:

„Het is wel is waar nog wel wat vroeg om bezoeken af te leggen, maar in dit bijzondere geval zal men ons wel excuseeren. Nu willen wij met ons beiden Ellen en haar moeder bezoeken en eens kijken hoe zij zich met Kysagotami geïnstalleerd hebben. Daarna moeten wij onmiddellijk naar huis terugkeeren, want ik wil mijn geluk bij Blackhorst gaan beproeven.

„Gelukt het mij, daar als bediende te worden aangenomen, dan zal ik de duivelsbroe-

ders spoedig aan het gerecht kunnen overleveren! Kom nu mee, Charly!”

De beide vrienden maakten zich tot vertrek gereed en terwijl Lord Lister nog een sigaret had opgestoken, begaf hij zich, onder het neuriën van het laatste operettenversje, met Charly naar buiten.

Bij het trottoir stond een limousine te wachten met den trouwen Henderson aan het stuurrad. De beide vrienden stapten in en de auto gleed geruischloos voort.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

Een ongeluksbericht.

Het meest westelijke eindstation van de Central London Railway is Uxbridgeroad. Eenigszins zuidelijk van dit station lag midden in een park een klein, vriendelijk huisje, waarvan de vensters door het dichte struikgewas gluurden en waardoor de voorbijganger den indruk moest krijgen, dat hier rust en vrede woonden.

Het huisje, een kleine landelijke villa, was slechts van een étage voorzien.

Aan de parkzijde had men langs de waranda klimrozen laten groeien, hetwelk tot het landelijk karakter van het huisje niet weinig bijdroeg.

Langs deze waranda gaande, kwam men in een groot vertrek, dat als salon was ingericht.

Naast een der beide breede vensters stond een gemakkelijke leuningstoel, die met bruin leder overtrokken was. Een fraai geborduurd sluimerkussen hing over de leuning en diende aan een bejaarde dame, die in den stoel zat, tot steun voor haar hoofd.

Voor haar lag een jong meisje geknield, dat haar gevouwen handen op den schoot der vrouw had gelegd, terwijl zij met een gelukkigen glimlach op het gelaat naar haar opkeek.

De gelaatstrekken der beide vrouwen hadden zeer veel overeenkomst. Er was geen speciale gelaatskennis voor noodig om onmiddellijk te ontdekken, dat het moeder en dochter waren. Tusschen het blauwzwarte haar der moeder vertoonden zich weliswaar reeds eeni-

ge zilveren draden, maar het was nog even dik als dat der dochter.

„Zou hij heden nog komen, moeder?” vroeg de jongste der beiden, terwijl haar oogen over het park dwaalden, dat door de zon werd beschenen.

De trekken der moeder werden levendiger. Zij streek liefkoozend over de weelderige lokken van haar kind en antwoordde:

„Ongetwijfeld, Ellen. Hij heeft immers een telegram gezonden! Maar het is nog vroeg en hij zal nog wel vermoeid zijn van de verre reis.”

Het gelaat van het meisje helderde na de woorden van haar moeder zichtbaar op en toen de oudere dame haar dochter aankeek, zei deze, alsof haar een vraag was gedaan:

„Ja, moeder, ik verlang er naar, hem weder te zien en dat zal bij u ook wel het geval zijn. Aan hem toch hebben wij ons levensgeluk te danken. Als hij er niet geweest was, dan zouden wij elkander nooit gevonden hebben en hadden wij nooit zóó kunnen leven als nu het geval is. Daarom is het toch zeer natuurlijk, dat ik altijd aan hem denk en er naar verlang, dat hij hier komt.”

De moeder was ernstig geworden. Zij kuste het meisje op het voorhoofd en antwoordde:

„Ja kind, je hebt gelijk. En al wilden wij ons verdere leven geheel aan hem wijden, dan nog zouden wij zijn goedheid niet kunnen beloonen.

„Hoeveel goedheid heeft deze man niet reeds bewezen aan armen en onderdrukten!

„Denk maar eens aan onze nieuwe huisgenoot. Zonder zijn hulp was zij door het fanatisme der Brahmanen niet alleen van haar schatten, maar ook van haar leven beroofd geworden.

„Ook zij heeft haar leven, haar vrijheid en haar bezittingen aan hem te danken!”

De oude dame, in wie de lezers natuurlijk reeds onmiddellijk mevrouw Warner hebben herkend, zweeg en staarde een oogenblik peinzend voor zich uit. Zij dacht aan de woorden, die zij vlak na de thuiskomst van haar weldoener uit zijn eigen mond had vernomen, namelijk, dat het leven, dat hij leidde, weliswaar voor velen een zegen was, maar dat zijn daden hem toch tot een voorwerp maakten van ijverige nasporingen door de politie. Op haar verwonderde vraag had zij toen uit den mond van Raffles een heel lang verhaal gehoord, een verhaal, dat hij nog nooit aan iemand had toevertrouwd, maar dat hij de oude dame wel had willen vertellen, opdat zij weten zou aan wien zij haar levensgeluk had te danken.

„Raffles, fluisterde zij. Wie zou het geloven? Tot voor enkele weken geleden, zou ik het zelf niet hebben geloofd, maar nu weet ik beter. Nu heb ik dien naam leeren kennen en waardeeren.

„Die naam is een eeretitel, want het is de naam van iemand, die als de eeuwige rechtvaardigheid door de wereld gaat en die weder tracht goed te maken, wat slechtheid en hebzucht misdaan hebben. Al moet deze edele man ook, om zijn doel te bereiken, somtijds naar middelen grijpen, die door de wet verboden worden, dan doet hij dit slechts ter wille der rechtvaardigheid.”

Deze woorden had mevrouw Warner met geestdrift uitgesproken, zoodat haar oogen straalden.

Met bewondering keek Ellen haar moeder aan; zij sloeg de armen om haar hals en zei:

„Ja, moeder, u hebt gelijk. Ook ik voel, dat u de waarheid spreekt als u den naam Raffles een eeretitel noemt!”

Op dit oogenblik werd de deur geopend en een dame snelde ademloos het vertrek binnen.

Eén oogopslag was voldoende om in haar de vreemdelinge te herkennen.

Het was Kysagotami, de jeugdige weduwe van den Indischen vorst, die Raffles nog juist op het laatste oogenblik van een gruwelijken dood door verbranding, waartoe de fanatieke Brahmanen haar hadden veroordeeld, had weten te redden. Zelfs nu zij haar Oostersch gewaad had afgelegd en naar de tegenwoordige Europeesche mode was gekleed, verried haar teint haar Oostersche afkomst.

In het eenigszins tonige gelaat glinsterden een paar donkere oogen, welke op het oog-

blik, dat zij de kamer binnentrad, echter in tranen zwommen.

Ook haar mond vertrok zich zenuwachtig en het was duidelijk, dat zij aan een groote onrust ten prooi was.

Zonder een woord te zeggen, zette zij zich op een stoel neer en brak in luid snikken uit.

Verschrikt wendden de beide vrouwen zich naar de schreiende.

„Wat scheelt u, Kysagotami? Is er iets gebeurd? — Spreek toch!” vroeg de oude mevrouw Warner.

De aangesprokene greep met haar kleine, bevende handen de rechterhand der bejaarde dame en zei met door tranen verstikte stem:

„Ik ben verloren! Wij zijn allen verloren!”

Mevrouw Warner sprak haar geruststellend toe en Ellen haalde een reukfleschje uit een aangrenzend vertrek om hun huisgenoot tot bedaren te brengen.

„Wees toch kalm, mijn kind! Vertel bedaard wat u overkomen is,” herhaalde mevrouw Warner, nadat Kysagotami eenigszins bedaarder was geworden. Deze vertelde nu met halfluide stem het volgende:

„Ik was van ochtend reeds vroeg naar het park gegaan en had, zooals lord Aberdeen mij had geraden, den bediende Hassan ter begeleiding meegenomen. Toen wij in Bayswaterroad in den trein wilden stappen om terug te keeren, dacht ik dat een spook mij vervolgde.

„Ik zag plotseling Asru in mijn nabijheid.”

„Wie is Asru?” vroeg Ellen nieuwsgierig.

„Een priester van Boeddha!” luidde het antwoord.

Ellen en haar moeder lieten beiden een kreet hooren. Mevrouw Warner was bleek geworden, terwijl men op Ellens gelaat toch meer nieuwsgierigheid dan angst kon lezen.

In ademlooze spanning volgden de beide vrouwen de woorden van Kysagotami, die voortging:

„Hij was in gezelschap van twee andere mannen, die ik niet kende; maar ik twijfel er niet aan, of dat waren ook Indiërs.”

„Maar kunt ge u niet vergist hebben?” vroeg Ellen. „Men zou zeggen: hoe komen zij hier?”

Treurig glimlachend, schudde Kysagotami het hoofd en antwoordde:

„Neen, mijn kind, ik vergis mij niet. Ik ken Asru te goed; al droeg hij ook Europeesche kleeren, ik herkende hem op het eerste gezicht.”

In wanhoop voegde zij hier aan toe:

„O, ik wist het wel, dat zij zouden komen! Ik ben uw ongeluk! ik stort u allen tegelijk met mij in het verderf.”

„Maar wat kunnen zij dan doen? Gij zijt toch hier te Londen en als het noodig is, dan zullen de Engelsche wetten u beschermen”, zei Ellen.

Kysagotami antwoordde niets, maar mevrouw Warner zei:

„Kindlief, je kent de dweepzucht van die menschen niet.

„In hun wraak zijn zij verschrikkelijk en ik ben er vast van overtuigd, dat zij zullen vinden, waar zij naar zoeken. De kaste der priesters is hebzuchtig. Niet zoozeer het feit, dat Kysagotami hun ontkomen is, heeft hen over zee en bergen naar hier gelokt, maar de groote schatten hebben dat gedaan en daar hun ook nog, zooals ik vernomen heb, een kostbaar heiligdom ontstolen werd, konden wij nauwelijks iets anders verwachten.

„Deze menschen zijn meedoogenloos in hun haat en zeer bloeddorstig. Is het niet zoo?” vroeg zij aan Kysagotami.

Deze gaf een toestemmend antwoord. Plotseeling, terwijl zij angstig luisterde, zei zij: „stil!”

Men hoorde voetstappen naderen. De deur werd geopend en de reusachtige gestalte van een kleurling verscheen. Hij droeg een eenvoudige, donkere livrei en slechts zijn hoofddoek duidde op zijn Oostersche afkomst.

De man was aan de deur blijven staan en de armen over de borst gekruist houdend, zei hij:

„Sihdi laat u vragen, of u hem ontvangen kunt?”

Deze woorden werkten als een electriche schok op de dames. Ellen snelde naar de deur en uit den mond van Kysagotami hoorde men een zucht van verlichting.

Met zachte schreden trad Raffles het vertrek binnen, gevolgd door zijn vriend Brand.

„God zij dank, dat gij komt!” klonk het als uit één mond.

Raffles, die bij zijn binnentreden onmiddellijk gezien had, dat er iets ernstigs gebeurd was, had echter zijn gewone bedaardheid niet verloren en zei lachend:

„Deze aangename ontvangst is zeer streeklend voor mij, lieve dames. Maar daar ik deze niet kan toeschrijven aan mijn onbeduidende persoonlijkheid, kom ik tot de veronderstelling, dat gij mijn raad en hulp noodig hebt. Zeg mij dus, wat er gebeurd is?”

Intusschen had Charly Brand eveneens de dames begroet en op uitnoodiging van mevrouw Warner namen allen om de groote tafel plaats, die in het midden van het vertrek stond.

Hassan, de Mohamedaansche bediende van lord Lister, dien de lord ter bescherming der dames op de villa te Chiswick had achtergelaten, stond nog steeds bij de deur.

Hij had zijn armen over de borst gekruist en zijn blikken steeds op zijn meester gevestigd; aan de uitdrukking van zijn oogen zag men, dat hij reeds met groote aanhankelijkheid aan den lord gehecht was.

Kysagotami vertelde nu in korte woorden

van haar ontmoeting met de Indiërs en vroeg Raffles om raad.

„Ik ben mijn leven hier niet zeker, ik kan hier onmogelijk langer blijven”, besloot zij haar woorden.

Gedurende dit verhaal was Raffles hoogst ernstig geworden. Hij onderschatte het gevaar niet.

Toen Kysagotami haar kort verhaal geëindigd had, keek hij een oogenblik voor zich. Brand zag aan het fonkelen der oogen van zijn vriend, dat deze ernstig nadacht.

Eindelijk verbrak hij het stilzwijgen, dat eenige minuten geduurd had, en zei:

„Dat ziet er werkelijk ernstig uit. Ik geloof echter toch, dat wij de eer van dit bezoek aan Londen niet alleen te danken hebben aan het belang, dat zij in u stellen, Kysagotami, doch dat het wonderbare oog van Siwa, dat de Indiërs met recht in mijn bezit wanen, de reden van hun komst is.

„Het zal dus vóór alles noodig zijn, dat ik zelf, alsook mijn vriend Charly, zoo weinig mogelijk naar hier komen, om de vervolgers niet op uw spoor te brengen; ik zal het persoonlijk wel met deze heeren klaar spelen! Dan echter — Kysagotami, zult ge weinig, of liever in het geheel niet, uit mogen gaan, vóórdat het gevaar voorbij is, hoe zeer mij dat ook voor u spijt.”

„O, geen voet zet ik meer buitenshuis!” riep de Indische uit. „Doch ook hier kan ik niet blijven. Wanneer het bekend zou worden, dat ik in dit huis woon, zou ik geen gerust oogenblik meer hebben; ik moet mij verbergen.”

„Ja, maar waar?” vroeg Raffles peinzend.

„Daar weet ik raad op”, viel mevrouw Warner in de rede. „Boven in den rechtervleugel bevindt zich een kamer, die zeer mooi is ingericht, doch geen venster heeft. Zij is eenigszins ouderwetsch gemeubileerd en was er blijkbaar voor bestemd, een gast, in geval van nood, tot logeerkamer te dienen. De ingang naar dit vertrek is slechts door de kamers te bereiken, die Hassan nu bewoont.”

De oogen van Raffles begonnen te fonkelen.

„Dat treft uitstekend”, fluisterde hij in zichzelf en voegde er, zich tot Kysagotami wendend, aan toe:

„In de vooronderstelling, dat u met deze gevangenis genoeg neemt, geloof ik, dat ik de verantwoordelijkheid voor uw veiligheid wel op mij kan nemen, totdat het mij gelukt is, de vervolgers uit Londen weg te lokken.”

Verheugd stemde de Indische toe, waarop lord Lister Hassan bij zich riep.

„Hoor eens, Hassan,” zei hij. „Ik vertrouw je het leven van Kysagotami toe. Je hebt gehoord, dat de Brahmanen ons vervolgen. Je moet mij zweren — bij den baard van den profeet — dat je met je leven voor Kysagotami's veiligheid zult instaan.”

Hassan's oogen begonnen te schitteren. Hij richtte zich trotsch op en de armen naar den Hemel gericht, met het gelaat naar het Oosten, zwoer hij de heiligste eed der Mohamedanen, „bij den baard van den profeet.”

Raffles knikte tevreden en wendde zich nu weer tot de dames.

„Ik geloof, dat ik nu gerust omtrent uw veiligheid kan zijn, even gerust, alsof ik zelf de wacht hield, hetgeen ik helaas niet kan doen, want mijn tegenwoordigheid wordt elders vereischt. Wij zullen elkaar voorloopig niet weerzien. Mijn vriend Charly zal van tijd tot tijd vermomd naar hier komen en mij dan van alles wat hier voorvalt op de hoogte houden; hij weet waar hij mij kan vinden.”

Nu echter kwam de ware vrouwelijke aard boven.

Op het hooren, dat Raffles van plan was de Indiërs te gaan bestrijden, werden zij van angst voor zijn lot vervuld. Ellen's oogen vulden zich met tranen, terwijl mevrouw Warner doodsbleek werd.

„Laat ons toch zoo spoedig mogelijk iets van u hooren, mylord,” smeekten zij, „wij zullen geen rust of duur hebben, zoolang wij in het onwetende zijn omtrent uw lot.”

De oogen van Kysagotami hadden zich eveneens met tranen gevuld, zij viel op de knieën en vóórdat Raffles het had kunnen verhinderen, had zij zijn hand gegrepen en met heete kussen bedekt.

Ach,” stamelde zij, „begeef u toch niet in nieuwe gevaren! Ik weet, hoe wreed de priesters zijn en dat zij u in de eerste plaats zoeken, evenals het bewuste kleinood.

„O, mijn God, ik mag er niet aan denken, wat er zou gebeuren, wanneer men u vond! Neen, liever wil ik vrijwillig mijn leven opofferen, wanneer u dit uit de handen van die barbaren kan redden, dan dat ik er in kan toe-

stemmen, dat u zich om mijnentwille in gevaar zou storten.”

De weenende was buiten zichzelf van verdriet en wanhoop. Raffles trok haar zacht naar zich toe, doch hij had al zijn overredingskunst noodig, om haar wat tot bedaren te brengen.

„Ik heb toch niet gezegd,” zei hij, „dat ge zonder bericht van mij zoudt blijven; mijn vriend zal u geregeld op de hoogte houden, en hij zal mij ook over uw toestand mededeelingen doen.

„Alleen kan ik niet persoonlijk komen, daar mij andere zaken wachten en omdat het — voor uw veiligheid — ook beter is, wanneer ik mij verwijderd houd. Dus stel u gerust en weest allen vol goeden moed. Ik laat u onder goede bescherming achter, onder de veilige hoede van Hassan.”

De lord keek naar den Mohamedaan, die nog aan de deur stond, en deze legde zijn handen gekruist op zijn hart, voorhoofd en oogen.

Hij knikte den trouwen kleurling vriendelijk en bemoedigend toe en vervolgde:

„Om mijnentwil hebt ge u niet bezorgd te maken. Ik ben reeds aan vele gevaren ontkomen en zal ook dit wel ontgaan.

„Ik vertrouw op mijn geluk, op mijn goed gesternte, dat mij verlicht en den weg aanwijst, dien ik moet gaan, om slechtheid en domheid te bestrijden.”

Raffles stond daar als een god der wraak, met het hoofd omhoog gericht tusschen de drie dames, die bewonderend naar hem keken als naar een hooger wezen.

Brand stond van verre en keek naar zijn vriend.

Een gevoel van trotsche vreugde vervulde zijn borst, dat hij zulk een man zijn vriend mocht noemen en aan zijn heldendaden mocht deelnemen.

VIERDE HOOFDSTUK.

De beide medeplichtigen.

Wij bevinden ons in een elegante vrijgezelenwoning in Fleetstreet.

Het is tegen twaalf uur des middags. De lentezon werpt haar stralen door de hooge vensters en spiegelt zich in allerhande vreemde wapenen, waarmede de wanden der kamer versierd zijn.

Dikke Indische tapijten, vellen van luipaarden en tijgers bedekken den vloer.

Zeldzaam gevormde geweren, pistolen, messen, waarvan de grepen met kostbare edelgesteenten versierd zijn, hangen aan den muur.

Op den schoorsteen staan Indische afgodsbeelden, vazen en allerhande versierselen uit vreemde landen.

Men zou denken in een museum te zijn.

Eén ding echter hindert het oog van den kunstkenner; aan den rechterkant van den muur staat een groote ijzeren brandkast.

Voor een fraai gebeeldhouwde schrijftafel, aan den anderen kant van het vertrek, zat een man.

Een halflange, Indische chamber-cloack, met kostbaar borduursel versierd, bedekte zijn

bovenlijf, waaruit een lichtgrijze pantalon van den laatsten snit te voorschijn kwam.

Hij legde de courant, waarin hij tot nu toe gelezen had, vóór zich op de tafel en trad aan het venster.

Nu eerst kon men zijn gelaat goed beschouwen. Een paar kleine, fonkelende oogen gaven aan het vaalgele aangezicht van den overigens niet onknappen, sterken man iets terugstootends. Een groot litteken van den rechter-slaap tot aan den hoek van zijn mond liep kruiselings over zijn gelaat.

Plotseling werd een eigenaardig geluid vernomen.

De man snelde naar een versiering, die zich naast de brandkast bevond. Hij schoof het Indische tapijt, dat de wapens tot achtergrond diende, op zij en drukte op een verborgen knop.

Als door een onzichtbare hand gedreven, ging de muurversiering bijna een halve meter uit elkander, terwijl de wapens zacht tegen elkander rinkelden.

Door de daardoor ontstane smalle spleet drong zich een eenigszins dikke, gedrongen gestalte. De kleine man, die door deze vreemde deur naar binnen kwam, kon slechts met moeite met zijn dik lichaam door de wapens heenwringen.

Op den scherp gebogen neus prijkte een lorgnet, waardoor geslepen, kleine oogen fonkelden. Een verontschuldigend lachje kwam over het roode, eenigszins opgezette gelaat, toen de binnenkomende de verontwaardigde uitdrukking zag, waarmede de bewoner van het huis zijn gebaren volgde.

„Waarom kom je door deze geheime deur?” vroeg deze. „Je weet toch, dat voor jouw lichaamsbouw deze weg ongemakkelijk is en je gebruikt hem steeds zonder dringende reden; ik houd daar niet van!”

„Wees niet boos, Blackhorst; je weet, dat ik niet gezien wil worden,” luidde het antwoord.

De ander echter schudde het hoofd en zei:

„Wat is dat nu weer voor onzin! Men weet toch, dat wij vriendschappelijk met elkander omgaan, waarom kan je dan niet bij mij in- en uitgaan, zooals ieder ander bezoeker?”

„Wel, zeker is zeker,” zei de kleine man en sloot voorzichtig de deur weer achter zich dicht.

„Nu, een held ben je niet,” meende Blackhorst en ging naar zijn schrijftafel, zich gemakkelijk weer in zijn stoel neerzettend.

De kleine man was met korte, haastige voetstappen in het vertrek gekomen, haalde een stoel en nam met veel beweging daarin plaats.

Daarna haalde hij uit zijn zak van zijn lichtgrijze jas een zakdoek te voorschijn, nam het lorgnet van zijn neus en begon de glazen te poetsen.

Zwijgend keek Blackhorst zijn gast aan. Ein-

delijk vroeg hij hem op eenigszins sarcastischen toon:

„Wat wil je nu eigenlijk, Wabson?”

De gevraagde keek verwonderd op.

„Ik wilde je spreken, Blackhorst.”

Deze fluisterde iets onverstaanbaars tusschen de tanden, en Wabson ging voort:

„Dan wilde ik je vragen, of je reeds een vrouwden bediende hebt gevonden, die voor onze doeleinden geschikt is.”

„Tot nu toe heb ik op mijn advertentie slechts eenige aanbevelingen van bemiddelaars bekomen,” luidde het antwoord. „Ik zou echter liever persoonlijk iemand engageeren, want je weet, dat wij zeer voorzichtig moeten zijn.”

„Wij kunnen ons helaas niet meer alleen behelpen en moeten een vreemde in dienst nemen. Deze geheele zaak bederft mij, eerlijk gezegd, mijn goed humeur, want wie weet, of ik spoedig iemand zal vinden, die bruikbaar is, zonder dat wij verraad hebben te vreezen.”

„Dat is juist ook mijn grootste zorg. Dat zoo'n vreemde man niets bemerkt, is eigenlijk nauwelijks te veronderstellen, want daarvoor zou hij zoo dom moeten zijn als een ezel en in dat geval zou hij voor ons doel niet geschikt zijn. — Het zal zeer moeilijk zijn”, voegde Wabson er zuchtend aan toe.

„Ik ontken geen oogenblik, dat wij ons aan een groot gevaar blootstellen. Ik troost mij alleen met de gedachte, dat de persoon, als hij niet betrouwbaar blijkt, vlug spoorloos verdwenen zal zijn; met welk doel hebben wij anders onze werktuigen in het „hol der verdoemden”, als ze ons niet kunnen verlossen van de personen, die wij moeten vreezen?” antwoordde Blackhorst, terwijl zich een duivelsche trek bij het uitspreken dezer woorden op zijn gelaat vertoonde.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en een oude vrouw trad binnen.

Het was de bejaarde huishoudster. Het anders niet onvriendelijke gelaat dezer vrouw toonde thans een uitdrukking van misnoedigheid; zij meende te mogen beweren, dat zij haar meester jarenlang eerlijk had gediend en was eenigszins uit haar humeur geraakt, toen zijn hoorde, dat hij een huisknecht wilde nemen.

Met een beleedigd gelaat bleef zij daarom aan de deur staan en zei:

„Mr. Blackhorst, daar is een persoon, die zich op uw advertentie, waarin u een bediende vroeg, komt aanmelden.”

„Laat hem binnen, Bessie”, gaf Blackhorst met voor zijn doen, buitengewone vriendelijkheid ten antwoord.

„Maar mr. Blackhorst, hebt u dan waarlijk behoefte aan zoo'n bediende?” vroeg de vrouw. „Ik dacht tot dusverre, dat het slechts een grap van u was maar nu —”

Ongeduldig viel Blackhorst haar in de rede met de woorden:

„Spreek toch geen dwaasheden en laat den man binnen!”

Bessie haalde de schouders op, bracht den zakdoek aan haar oogen alsof zij een traan wilde wegwisschen en verliet het vertrek.

Blackhorst begon te lachen om het gedrag van zijn beleedigde huishoudster.

Eenige oogenblikken daarna deed Bessie de deur weer open en liet een bejaard man binnen, die gekleed was in een donkerbruin pak en die zijn pet verlegen in de handen rond-draaide.

Zijn haar was grijs, het gladgeschoren, eenigszins opgezette gelaat scheen te verraden, dat de man niet afkeerig van een borrel was.

Hij was aan de deur blijven staan en scheen een aanmoedigend woord af te wachten.

De donkere, vurige oogen van Blackhorst keken den binnengekomene onderzoekend aan, alsof ze hem geheel wilden doorgronden.

Wabson had bij het binnenkomen van den ouden man afkeurend met zijn hoofd geschud en fluisterde zijn vriend, die naast hem zat, in het oor:

„Te oud!”

Blackhorst haalde ongeduldig de schouders op en vroeg kortaf:

„Hoe is uw naam?”

De man keek op en antwoordde met luide en eenigszins heesche stem: „John Smit, Sir.”

„Toon mij uw getuigschriften.”

De oude man kwam eenige schreden nader, waaruit bleek, dat hij met zijn rechtervoet eenigszins sleepte.

Wabson zag dat en schudde wederom afkeurend het hoofd.

Blackhorst was weldra verdiept in het lezen der getuigschriften en zei na een poos:

„Uw getuigschriften zijn uitstekend. Bent u in den laatsten tijd met lord Churchill op reis geweest?”

„Ja, Sir,” antwoordde de man. „Toen zijn lordschap in Afrika op de leeuwenjacht was, geraakte hij eens in doodsgevaar, ik snelde hem ter hulp en had het geluk hem te redden.

„Bij deze gelegenheid viel ik van een hoogte af en kreeg daardoor eenig letsel aan mijn been.”

„Maar als u den lord het leven hebt gered, dan begrijp ik niet, dat hij u niet bij zich heeft gehouden.”

„Ik kreeg mijn ontslag bij hem alleen op mijn eigen dringend verzoek,” luidde het antwoord. „Zijn lordschap is bijna het geheele jaar op reis. Dit leven werd mij te vermoeiend en daarom vroeg ik mijn ontslag. Het werd mij verleend en zijn lordschap heeft een kapitaal-tje vastgezet, waarvan ik levenslang de rente trek en waardoor ik leven kan.”

„Dan begrijp ik heelemaal niet, waarom je weer een betrekking zoekt,” zei Blackhorst.

De man keek Blackhorst aan en antwoordde:

„Aanvankelijk wilde ik dat ook niet doen, Sir, maar ik ben aan bezigheden gewend en als u mij in dienst neemt, dan geloof ik, dat ik u van zeer veel nut kan zijn.”

Er ontstond een kleine pauze, gedurende welke Blackhorst Wabson vragend aankeek.

Deze trok zijn wenkbrauwen te zamen en maakte een afkeurend gebaar.

„Mijn waarde vriend,” ging Blackhorst toen voort, „het doet mij leed, maar ge schijnt mij toch te oud. De dienst is hier niet zoo gemakkelijk als ge misschien denkt. Maar ik zal in elk geval uw adres noteeren.”

De oude scheen teleurgesteld. Hij pakte zijn getuigschriften, die Blackhorst hem ter hand stelde, bijeen en verliet buigend het vertrek.

Hij was nauwelijks vertrokken of Wabson zei zacht, doch op tamelijk hartstochtelijken toon:

„Ik begrijp je niet, Blackhorst! Indien ik niet hier geweest ware, dan had je den man misschien aangenomen en ons in groot gevaar gebracht.

Die oude kerel is veel te bijdehand en met de toestanden hier te goed bekend. Wij moeten iemand hebben, die hier nog geheel vreemd is, wat technische kennis bezit, maar overigens niet te leep is. De hoofdzaak blijft altijd, dat je je bediende leert met den „condor” om te gaan.”

„Ja, ja, je hebt gelijk, Wabson,” antwoordde Blackhorst, „maar wie weet of de oude daar niet geschikt voor was geweest. Hij had uitstekende getuigschriften!”

„Maar wat beteekenen goede getuigschriften, wanneer de man anders niet bruikbaar is. Ik geloof niet, dat wij beiden goede getuigschriften zouden kunnen vertoonen,” zei Wabson lachend, „en wij zijn toch ook niet van gister.”

Beiden begonnen te lachen.

Bessie die van plan was, de heeren hun lunch binnen te brengen, zag voor de deur van Blackhorst's kamer den ouden man staan, dien zij een poosje geleden had binnengelaten.

Zij was in het eerste oogenblik verbaasd en keek met wantrouwen naar hem, toen hij zich bukte en iets van den grond scheen op te rapen.

„Mijn getuigschriften waren gevallen,” zei de oude man met bevende stem en Bessie zag, dat hij de oogen vol tranen had.

Haar vermoeden, dat de oude man misschien aan het sleutelgat geluisterd had, was nu spoedig verdwenen en medelijdend zei zij:

„Hebt u de betrekking niet gekregen?”

„Neen,” antwoordde de oude man op meewarigen toon. „Als men oud is, wordt het moeilijk, iets te vinden.”

Terwijl hij een linksche buiging maakte, ging hij heen.

Toen de huisdeur achter hem gesloten was, mompelde de huishoudster in zichzelf:

„Ja, ja, — als men oud wordt!” en onder het spreken dezer woorden bracht zij het dienblad naar binnen. . . .

Nadat de oude man het huis had verlaten, begaf hij zich naar een der naastbijgelegen dwarsstraten, waar een automobiël stond te wachten.

Zijn trouwhartige oogen namen nu een andere uitdrukking aan; zij begonnen te fonkelen en zijn handen balden zich tot vuisten. Halfluid fluisterde hij:

„Nu weet ik wat jullie wilt, deugnieten!

„Het is goed, jullie zult een bediende vin-

den zooals je dien wenscht! — Wist ik nu nog maar wat de „Condor” is!”

En nu riep hij den chauffeur toe:

„Naar huis, James! Snel!”

De reusachtige gestalte achter het stuurrad, in wien wij onmiddellijk Henderson, den trouwen chauffeur van Raffles, herkennen, salueert de eenigszins havelooze figuur, die nu de auto binnentreedt, eerbiedig, iets dat voldoende is, om ons te doen inzien, dat de oude man, die zoo juist tevergeefs naar de betrekking van bediende bij Blackhorst heeft gesolliciteerd, niemand anders is dan Raffles, de Groote Onbekende, die zich wederom eens in een zijner talrijke en uitstekende vermommingen heeft laten zien.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford en Lillian Gish.

Thans: Constance Talmadge.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De ontvoering.

Twaalf doffe slagen klonken van den toren der gevangenis van East-Acton.

Uxbridge-road, een verlenging van Oxford-en Bayswater-road, loopt als een vijftien kilometer lange straat met vele bochten en krommingen langs de westelijke voorsteden en grenst in het noorden aan Shepherds-bush.

In deze straat naderde van uit het westen in snelle vaart een auto en nam haar richting naar het oosten, door de boomgroepen van het park.

Spookachtig schenen de lantaarns door den dunnen, blauwen nevel van Londen, die tusschen de boomstammen hing.

In de nabijheid van een kleine villa hield de auto stil en drie mannen stapten er uit.

Zij keken voorzichtig naar alle kanten rond en bespeurden in de nabijheid geen mensche-lijk wezen.

Daarna gingen zij naar de villa en klommen over de heining, die den voortuin van de straat scheidde.

Al hunne bewegingen waren snel en toch secuur. Zij maakten geen enkele overtollige pas of handgreep, alles ging geluidloos, vlug en zeker.

Zij schenen naar een vast, voorafberaamd plan te handelen, want, ofschoon geen woord tusschen hen gewisseld werd, weifelden zij geen oogenblik.

Toen zij bij de deur der villa gekomen waren, deed een der mannen een electriche zaklantaarn ontgloeien en bij het schijnsel daarvan herkende men nu het gelaat van Asru met den witten baard.

Een poos lang onderzochten zij met een klein werktuig het slot der deur en beproefden dit te openen.

Maar dat scheen niet te willen gelukken, waarschijnlijk daar de deur van binnen ook met grendels en knippen gesloten was; de vreemdelingen althans traden eenige schreden terug, om het uitwendige van het huis in oogenschouw te nemen.

Langzaam en onhoorbaar slopen zij er om heen, totdat een van hen plotseling staan bleef en met zijn rechterhand naar een venster wees, dat niet goed gesloten scheen.

Met de vlugheid van een kat sprong de man er tegen op, maakte het venster open en verdween in het huis.

De tweede volgde spoedig en met een be-

hendigheid, die men niet bij hem zou vermoed hebben, deed ook de grijze Asru, geholpen door de anderen, hetzelfde.

Voorzichtig en geruischloos kwamen de drie mannen tot aan de trap; slechts nu en dan lieten zij een oogenblik het licht der electriche lamp schijnen. Bij dit schijnsel kon men bemerken, dat Asru een kleinen Indiaanschen dolk in zijn rechterhand hield en dat hij zonder het minste gewetensbezwaar bereid was ieder, die hem tegemoet kwam, daarmee te dooden.

In het midden van de hall bleven zij staan en schenen in twijfel te verkeerren, naar welken kant zij zich wenden zouden.

Hij, die de zaklantaarn droeg, draaide het licht langzaam rond, waardoor de heldere lichtbundel een oogenblik op de gezichten der mannen viel, die dweepzucht en dorst naar wraak vertoonden.

„Hier moet de trap zijn”, fluisterde Asru en wees naar de deur, die naar de gang leidde.

„Wij zullen hem zeker boven vinden, zooals Niala ons gemeld heeft; dus vooruit!”

Zonder gedruisch openden zij de deur en sluipend, als tijgers die op roof uitgaan, bestegen de drie mannen de trap naar de bovenverdieping.

Voor een der deuren luisterden zij een oogenblik.

Een regelmatige, diepe ademhaling verried hen, dat de bewoner dezer kamer in diepen slaap lag.

Op een teeken van Asru opende een van hen de deur.

Hoewel dit zeer voorzichtig geschiedde, werkte het slot niet geruischloos.

Toen de knop werd omgedraaid, knarste de schoot, wel nauwelijks hoorbaar, maar blijkbaar toch luid genoeg, om den bewoner van het vertrek onmiddellijk te doen ontwaken.

De ademhaling van den slapende hield op en men hoorde een woesten vloek.

De deur, die op een kier stond, werd geheel en al opengerukt en op den drempel verscheen de reuzengestalte van Hassan.

Uit het gekleurde hemd zag men de breede, behaarde borst van den Mohamedaan, die door de hevige opwinding waaraan hij ten prooi was, zichtbaar op en neer ging.

Tusschen de roode lippen glinsterden de witte, vast op elkander gesloten tanden, en de koolzwarte oogen fonkelden in het bruine geelaat.

Hassan zwaaide in zijn rechterhand den krommen dolk, dien lord Lister hem te Tunis had geschonken en wierp zich, zonder bedenken en met een kreet van woede op de indringers.

Waarschijnlijk door het onverwachte van den aanval van den Mohamedaan, deinsden de indringers een oogenblik terug, maar dit duur-

de slechts een ondeelbaar moment, toen hadden zij zich hersteld en kwamen Asru te hulp.

Want Hassan had, gebruik makend van de korte weifeling der Indiërs, zich op den oudste hunner geworpen en had met zijn linkerhand den witten baard van den Brahmaan gegrepen.

Met een geweldigen ruk had hij den grijsaard op den grond geworpen, hield met een hand zijn beide handen vast en richtte den krommen, Indiaansche dolk op Asru's keel.

Het moordende staal fonkelde in den helderen lichtbundel der electriche lantaarn, zoodat de grijsaard zijns ondanks een angstkreet uitstiet.

Op hetzelfde oogenblik echter waarop Hassan den dolk in de keel van Asru wilde stooten, ontving hij van een der jonge Indiërs een hevigen vuistslag tegen zijn slaap, zoodat hij geluidloos in elkaar zakte.

De dolk ontglipte daarbij aan zijn handen en kwam op den vloer van het vertrek terecht.

Dit alles geschiedde in een oogenblik.

De Indiër, die Hassan den slag had toegebracht, raapte den dolk van den vloer op en wilde die den ongelukkige in de borst stooten.

Doch Asru hield hem terug en zei halfluid:

„Laat hem! De man heeft slechts zijn plicht gedaan. Bindt hem en laat hem liggen. Deze ontmoeting is in elk geval voor ons van groote waarde, want het bewijst, dat wij op den rechten weg zijn.”

In één oogenblik hadden de Brahmanen den Mohamedaan geboeid. Zij achtten het echter niet noodig, hem een prop in den mond te duwen; want zij dachten zich zeker van hun zaak.

Asru liet intusschen den stralenbundel van de electriche lantaarn in alle hoeken van het vertrek schijnen en ontdekte natuurlijk dadelijk de kleine deur, die naar de kamer van Kysagotami leidde.

Hij wees naar deze deur en juist wilden de indringers probeeren, haar te openen, toen zij zelve die reeds opendeed.

De schoone Indische verscheen op den drempel.

De korte schermutseling tusschen den ouden Asru en den Mohamedaan, benevens den val van dezen laatste, toen hij bewusteloos ineen zeeg, hadden, ofschoon er bijna geen kreet geuit was, toch wel zóóveel gedruisch gemaakt, dat het een en ander Kysagotami had doen ontwaken, te meer, daar deze slechts licht sliep, daar zij toch nog een weinig door ongerustheid werd gekweld.

Zij zag nu, dat haar voorgevoel haar niet bedrogen had en wist, nu zij de drie Brahmanen vóór zich zag staan en den armen Hassan bewegingloos en geboeid op den grond liggen, dat voor haar geen redding meer mogelijk was. Zij wist wat haar wachtte.

Zoo bleek als een lijk en met groote, sturende oogen keek zij naar haar vijanden.

Maar ook de Indiërs stonden een oogenblik doodstil; het was hun alsof zij in Kysagotami een bovenaardsche verschijning zagen. De Indische vorstin slechts gekleed in een ragfijn, doorzichtig nachtkleed, dat de vormen harer slanke, gevulde, fraai gevormde ledematen niet in het minst vermocht te verhullen, terwijl hare blauwzwarte haren los en ongeordend in tallooze krullen om haar gebeeldhouwde schouders zwierden, scheen een engel gelijk.

Haar gewaad stond aan den hals een weinig open en men zag aan den heftig rijzenden en dalenden boezem in welk een overspannen toestand zij zich bevond.

Kysagotami, die de tranen in de oogen stonden, was op haar knieën gevallen en had haar armen smeekend uitgestoken.

„Ik weet, dat ge mij zoekt,” zei zij met zachte stem. „Hier ben ik! Ik smeeik niet om mijn leven, maar ik bid u, bij de heiligheid van Brahma, spaart hem!”

Bij deze woorden vertrok zich het gelaat van Asru tot woede en hoonend zei hij:

„Smeekt ge nog voor dien vervloekte, die ons heiligdom geschonden heeft? Ellendige, die ge zijt!

„Waar is de dief? Waar is het heilige kleinood?”

„Ik weet het niet!” zuchte Kysagotami en haar oogen vulden zich met tranen.

Asru ging naar de knielende toe, en hief zijn arm op, alsof hij haar wilde verpletteren. Maar hij bedwong zich en zei:

„Wij zullen je wel tot spreken dwingen!”

En terwijl hij zich tot de anderen wendde, zei hij:

„Gij kent mijn wil; voorwaarts!”

Bliksemsnel had een der Indiërs een witten mantel over de geknielde geworpen en haar hoofd en schouders daarin gewikkeld, zoodat zij zich noch bewegen, noch eenig geluid kon geven.

Hij nam de lichte vracht in zijn armen en snelde de trappen af.

Zij namen denzelfden weg, dien zij gekomen waren.

Een der jonge Indiërs klom uit het venster en nam van den andere Kysagotami over, terwijl Asru in het huis de wacht bleef houden.

Een oogenblik later stond ook hij in de buitenlucht en alle drie vertrokken met hun last de straat op. — — —

De drie Indiërs hadden nauwelijks het huis verlaten, of Hassan ontwaakte uit zijn verdoving.

In het eerste oogenblik kon hij zich niet herinneren wat er gebeurd was en eerst toen hij voelde, dat hij aan handen en voeten gebonden was, keerde de herinnering bij hem terug.

Hij begreep nu oogenblikkelijk zijn toestand. Angst en wraakzucht snoerden hem de keel bijna dicht. In machteloze woede trachtte hij

zich los te wringen, maar zijn pogingen bleken vruchteloos.

Toen hij het vergeefsche van zijn pogingen inzag, staakte hij deze en luisterde met ingehouden adem naar elk geluid in huis. Hij hoorde echter niets; het was doodstil.

Hierdoor begreep Hassan, dat hij eenigen tijd bewusteloos moest zijn geweest en dat in dien tijd de Indiërs zich uit de voeten hadden kunnen maken. Hij verwonderde zich er over, dat zij hem niet hadden gedood en vroeg zich af, waarom zij zijn dolk, die hij op den vloer zag liggen, niet hadden gebruikt. Wat zou er gebeurd zijn met de in huis vertoevende vrouwen? vroeg hij zich af.

Met zachte stem en allengs luider, riep hij Kysagotami, doch toen hij geen antwoord kreeg, sloeg de schrik hem om het hart.

Zouden de Brahmanen de Indische vorstin gedood hebben?

Hij begon luidkeels te schreeuwen en mevrouw Warner met haar dochter Ellen, en ook de oude dienstbode, die nog in huis was, snelden toe.

Het hulpgeschrei van Hassan had zoo luid en angstaanjagend door het stille huis geklonken, dat de vrouwen zich nauwelijks den tijd hadden gegund, zich behoorlijk te kleeden; bevend van angst en schrik snelden zij naar de trap, die naar de boven-verdieping leidde.

Met weinige woorden vertelde Hassan hen, wat er gebeurd was.

Mevrouw Warner was van angst en schrik bijna buiten zich zelf en moest zich aan de leuning der trap vasthouden, om niet naar beneden te vallen.

Het eerst kreeg Ellen haar tegenwoordigheid van geest terug.

Zij greep den dolk, die op den vloer lag en sneed daarmee Hassan's boeien los.

Deze was als een wild dier; hij was niet te houden van woede en wraakzucht en zwoer met een heiligen eed niet eerder te zullen rusten, totdat hij uitgevonden had, waar de roovers de ongelukkige Kysagotami hadden heengesleept.

Nog vóórdat de drie vrouwen geheel tot bezinning waren gekomen, vloog Hassan de trappen af en nam denzelfden weg door het openstaande venster in den tuin.

Eenige oogenblikken daarna was hij in de duisternis verdwenen.

Toen de Indiërs met hunnen, in den witten mantel gehulden buit bij de automobiel kwamen, bemerkten zij tot hun groot verdriet, dat er aan den motor iets niet in orde was.

Terwijl Asru zich met Kysagotami in de gesloten auto zette, om haar te beletten te ontsnappen, bogen de twee anderen zich over den motor en onderzochten het mechanisme.

Zóó verdiept waren zij in deze bezigheid, dat zij niet bemerkten, hoe een donkere ge-

stalte als een slang door het struikgewas naderbij gleeed. Maar zelfs al waren zij niet zoo verdiept geweest in hun arbeid, dan nog zou het twijfelachtig geweest zijn, dat zij zijn nadering zouden hebben ontdekt, want de man, die in een donker nauwsluitend costuum scheen gekleed te zijn, was als één met de hem omringende duisternis en bewoog zich zóo voorzichtig voort, dat geen takje kraakte en geen blad ritselde.

Toen hij vlak bij de auto gekomen was, richtte hij zich halverwege op en staarde met een paar schitterende oogen door het dikke struikgewas naar het tweetal.

Weldra had hij ook den ouden Asru ontdekt, alsook de beweginglooze gedaante, die tegen de kussens leunde.

Waarschijnlijk zon de naderbij geslopende op een middel om de drie Indiërs te verrassen

en te overmeesteren, maar nog vóór dat plan had kunnen gevormd worden, scheen het defect aan den motor hersteld te zijn, want één der Indiërs opende het portier en zette zich in de auto tegenover Asru, terwijl de derde achter het stuurrad plaats nam.

Juist toen de auto zich in beweging zette, sprong Hassan uit het raam der villa en voortsnellend als de wind in de richting van de auto, die zich met zachtroffelenden motor verwijderde, zag hij nog juist hoe de donkere gestalte zich uit het struikgewas losmaakte, de auto achterna snelde en er achter op sprong, om aldus den tocht mede te maken.

Zich vergeefs het hoofdbrekend, wie wel die lenige donkere gestalte geweest kon zijn, maar inwendig hopen en vertrouwend, dat het een tegenstander der Brahmanen zou blijken, sloeg Hassan den terugweg naar de villa in.

ZESDE HOOFDSTUK.

De condor.

In een loods van gegolfd plaatijzer en waarin slechts betrekkelijk weinig ruimte was, was Blackhorst, bij het licht eener electriche lamp, bezig eenige metalen te bewerken.

Hij had zijn jas uit en een katoenen overall aantrokken en het zweet druppelde van zijn voorhoofd.

Het geluid eener electriche schel deed hem opkijken. Hij ging naar een spreekbuis en vroeg: „Wie is daar?”

„Ik ben het!” klonk het van beneden.

Aan de stem herkende Blackhorst, dat het zijn vriend Wabson was en hij riep terug: „Het is goed. Kom maar boven!”

Hij bracht een kleinen hefboom in beweging en dadelijk ging een luik in den vloer open, waaruit na eenige oogenblikken Wabson te voorschijn kwam.

De kleine man was als een automobilist gekleed. Een lange lederen jas omhulde zijn gestalte en een motorkap met oorrollen, waarvan de riemen onder de kin waren dichtgemaakt, bedekte zijn hoofd.

Toen hij binnen was, sloot het luik vanzelf weer dicht en zelfs het oog van een detective zou niet ontdekt hebben, dat men langs dezen weg kon binnenkomen.

Wabson reikte zijn vriend de hand en terwijl hij rondkeek, vroeg hij: „Zeg, waar is hij nu?”

Blackhorst wees op een gestalte, die in een hoek zat en ijverig bezig was, eenige onderdelen van een groote machine na te zien.

De bezoeker keek in de aangewezen richting en zei:

„Maar, mijn God, Blackhorst, wat is die kerel leelijk!”

„Klets toch niet, wat hindert dat nu,” klonk het beminnelijke antwoord. „Ik ben met den man zeer goed tevreden. Hij is een knap instrumentmaker.

Hij is wel een beetje eigenwijs en brutaal, maar dat heeft niets te beteekenen, want ik zal hem streng behandelen. Maar buitendien bezit hij een goede eigenschap, hij is namelijk stokdoof, maar heeft oogen als een valk. Juist twee dingen, die we noodig hebben.”

„Aha, spreek je daarom zoo luid?” zei Wabson. „Ik was al bang, dat hij ons beluisteren zou. — Komt hij uit Londen?”

„Neen, hij bevindt zich eerst sedert acht dagen hier en is afkomstig uit Ierland, waar zijn vader smid was; zodoende heeft hij reeds in zijn jeugd geleerd, met metalen en werktuigen om te gaan.”

„Dan heeft het geluk je wel gediend. — Hoe ver ben je reeds met je voorbereidingen gevorderd?”

„Het valt me mee, dat meneer zich daarvoor nog interesseert.

„Ik werk hier iederen dag in het zweet mijns aanschijns en mijnheer komt eerst als alles gereed is”, zei Blackhorst met een nijdig lachje.

„Nu wees maar niet boos,” klonk het antwoord. „Ik ben eenigszins laat gekomen; maar zal ik je nog. . . .”

„Neen, laat dat maar. Binnen vijf minuten zijn wij gereed voor het vertrek.”

Op dat oogenblik kwam de nieuwe bedien-

de uit zijn hoek te voorschijn en deelde mede, dat hij met zijn werk gereed was.

Hij was een groote, sterke kerel, met schrandere oogen, met een door de pokken geschonden gelaat en rood haar.

Toen Wabson den nieuwen bediende bij het heldere licht der electriche lamp te zien kreeg, keerde hij zich om en uitte de woorden:

„Wat 'n boeventronie! Als de kerel net zoo dom als leelijk is, dan hebben we zeker niets te vreezen.”

De man scheen deze woorden, die vlak bij hem werden uitgesproken, niet eens te hooren, want hij reageerde er totaal niet op.

Blackhorst gaf den bediende door aan zijn oor te schreeuwen eenige bevelen en zei verder tot hem:

„Dus, Bob, je let er nauwkeurig op of de machine nu goed werkt. In het vervolg is het jouw werk den hevel in beweging te zetten, die het dak in tweeën scheidt, als je naast ons hebt plaats genomen en er op te letten dat het dak weer goed sluit, terwijl wij de machine in werking houden.”

De pokdalige grijsde en vroeg: „Neem me niet kwalijk, mijnheer, wat is er met den ouden man gebeurd?”

Blackhorst keek zijn nieuwen assistent een oogenblik verbluft aan en bulderde toen aan diens oor:

„Ik spreek niet over een ouden man! Ik zei: je moet het dak sluiten, terwijl wij de machine in beweging houden!”

„Yes, Sir, ik kan u heel goed verstaan.”

„Dat merk ik”, bromde Blackhorst en wendde zich tot Wabson, die juist op zijn horloge keek.

„Hoe laat is het nu?”

„Het is kwart vóór twaalf.”

„Dan hebben wij geen oogenblik meer te verliezen, ten minste wanneer we niet te laat willen komen.”

Blackhorst trok net zoo'n jas aan als Wabson droeg en zette ook zoo'n motorkap op, zag nog eens alles na en schreeuwde toen:

„Opgelet! Bob! contact! Wanneer ik een teeken geef, dan de hevel naar links!”

Blackhorst drukte op een knop en onmiddellijk ging de electriche lamp uit, en in plaats daarvan begonnen slechts drie zeer kleine lichtjes te gloeien.

De bediende draaide nu een hevel om en plotseling scheidde zich het dak naar beide kanten en zonk zonder gedruisch naar beneden.

Thans konden de drie mannen den sterrenhemel zien.

Blackhorst en Wabson begaven zich nu naar een klein ijzeren trapje, stegen de twee treden, waaruit het bestond, op en zetten zich elk op een laag stoeltje met een menigte hefboomen, raderen, krukken en pedalen om hen

heen. Ter weerszijden strekte zich een houten afdak, niet ongelijk aan de zonnetent van een stoomboot, uit.

Blackhorst beproefde een paar hefboomen en toen die naar zijn genoegen werkten, drukte hij op een knop.

Men hoorde nu een zacht morrend geluid en plotseling verhief zich de machine als een vogel in de lucht.

Ongeveer een meter boven het dak hield zij stil, terwijl een aantal raderen doorsnorden.

Bob keek met open mond het luchtwonder aan.

Thans liet Blackhorst een touwladder naar beneden vallen en schreeuwde den bediende toe:

„Vooruit, Bob; stap op de ijzeren staven en klim naar boven!”

Thans eerst scheen er leven in den bediende te komen. Hij maakte een beweging met zijn handen en riep:

„Nee, Sir, ik ga er niet in!”

„Vooruit, houd ons niet op, ezal. Vooruit!”

Bij het sterrenlicht viel thans duidelijk te onderscheiden wat voor een machine het was, waaraan Blackhorst had gewerkt en waarvoor hij de hulp van een bediende, die op de hoogte was van de techniek, noodig had.

De twee houten uitsteeksels, welke bij het onzekere licht in de werkplaats er uit zagen als een zonnetent aan boord van een stoomboot, bleken thans niet anders te zijn dan de vleugels van een vliegmachine en wel een zeer moderne, ofschoon het model op het eerste oogenblik juist aan een ouderwetsche machine zou doen denken.

Dat het echter een vliegtuig was, voorzien van de laatste verbeteringen en uitvindingen mocht in de eerste plaats wel hieruit blijken, dat het toestel rechtstandig omhoog kon stijgen, iets dat tot dusverre alleen nog maar bereikt was in Frankrijk door een constructeur, die daarmee een geldprijs door de regeering uitgelooft, had verdiend.

Deze prijs was echter verdiend, omdat het toestel vijf minuten achtereen had kunnen vliegen, iets dat voor een dergelijke constructie reeds een heele prestatie mag schijnen, daar de verschillende ingenieurs en vliegtuigconstructeurs telkens, wanneer de helicoptere opsteeg, hun hoofd schudden en hun hart vasthielden uit angst voor den goeden afloop van den tocht en het leven van den aviateur.

Hieruit blijkt voldoende hoe onsolide en onzeker alles aan deze machine nog was, terwijl dit met de machine van Blackhorst zeker niet het geval was. Het toestel was langzaam, maar met onverstoorbare zekerheid omhoog gestegen en, wat nog meer zegt, bleef, zonder ook maar in het minst van plaats te veranderen, op ongeveer een meter boven het dak zweven.

Aan het gesnor was te hooren, dat er eenige

kleine motoren werkten, die het toestel in de lucht zwevende hielden.

Blackhorst had dus een machine gebouwd, waarschijnlijk zelfs uitgevonden, waarmee hij zeer veel geld kon verdienen, als hij de constructie patenteerde en vervolgens bekend maakte. Blijkbaar echter vond hij het veiliger of wel voordeeliger, om het toestel geheim te houden, om welke reden hij dan ook graag een bediende had, die niet al te slim was.

Dat die bediende niet al te slim was, mag nog eens blijken uit het feit dat deze thans bezwaren maakte de touwladder te bestijgen, welke hem in het vliegtuig moest brengen. Wie echter het geheimzinnige lachje had kunnen zien, dat op het gelaat van den man, die voorgegeven had Bob te heeten, speelde, zou over de onnoozelheid van den man nog zoo zeker niet zijn geweest.

Dat lachje bleef echter voor de aviateurs Blackhorst en Wabson verborgen, wegens de beneden hen heerschende duisternis, zoodat Blackhorst zijn nieuwen bediende nog eens meende te moeten aansporen om naar boven te klimmen.

Eindelijk scheen de man voor de dreigende woorden van zijn patroon te zwichten, want met een diepen zucht begon Bob de touwladder te beklimmen. Reeds op de tweede sport gleed hij uit, waardoor het luchtschip even begon te zwenken, zoodat Blackhorst den domkop nog eens stevig uitvloekte.

Eindelijk kwam de man toch in het luchtschip, zette toen met een haak den hevel in beweging, waardoor het dak zich wederom ge-ruischloos sloot.

De touwladder werd omhoog getrokken, en de reuzenvogel zette in de duisternis koers naar het Westen.

Blackhorst zat aan het stuur, terwijl Wabson bij het zoeklicht zat, waardoor de reizigers iets konden zien.

Bob zat in het midden en bekeek alles nauwkeurig, zooals zijn heer hem gelast had. Voor hem was dit alles nieuw en het scheen al zijn aandacht te boeien.

Met groote snelheid zweefde de groote vogel door het luchtruim, toen plotseling van de aarde twaalf slagen hoorbaar werden, die uit de verte schenen te komen.

Blackhorst uitte een vloek. „Nu komen wij toch iets te laat. Waar zijn we nu?” mompelde hij.

Wabson richtte dadelijk het zoeklicht naar beneden en Bob, die opmerkzaam in de diepte keek, kon duidelijk den hem bekenden toren van East acton prison herkennen.

Het gezicht van uit de hoogte was allerschijnbaarst. Boven de reizigers strekte zich de heldere sterrenhemel uit en onder hen een zee van nevelen, die door de lichtstralen van het sterke zoeklicht beschenen werden.

Men kon het landschap nauwkeurig herkennen. — Langs de Uxbridge-road reeds juist een automobiël....

„Wie zouden de reizigers in dit late uur en in deze eenzame streek zijn?” dacht Bob bij zichzelf.

Blackhorst had aan een paar handels gedraaid, waardoor de machine met nog meer spoed vooruit snelde, zoodat zij als een vogel door de lucht schoot.

Na eenige oogenblikken drukte hij een hefboom neer en de machine ging onmiddellijk langzamer.

Ze beschreef nu eenige kringen en zakte daarna langzaam door den mist naar de aarde.

„Let nu goed op, Bob! Nu begint jouw werk!” schreeuwde Blackhorst zijn bediende toe, die nog steeds onbewegelijk op de hem aangewezen plaats zat.

De bestuurder richtte de vlieg-machine nu naar een bosch, dat in de nabijheid stond.

Hier toonde Blackhorst zijn bediende op welke manier men ankeren kon en gaf hem voorts allerlei inlichtingen.

Bob zou in het luchtschip blijven en de terugkomst der beide heeren afwachten.

Blackhorst deelde hem niet mede, waar hij van plan was heen te gaan en deze scheen er zich ook niet om te bekommeren, dat er nergens een huis of hof te zien was. — — —

Het anker had gegrepen in een niet al te hoogen boom en de touwladder reikte tot de onderste takken. De beide luchtreizigers daalden nu de ladder om beurten af en stonden met een klein sprongetje op den weg, terwijl de vlieg-machine, als een groote vogel, zacht snorrend boven den boom bleef zweven.

„Hij is toch een eigenaardig soort jongen”, zei Blackhorst, „handig technicus, maar overigens zeer naïef; hij verwondert zich nergens over.”

„Als hij maar niet zoo verschrikkelijk leelijk was”, zei Wabson en verdween met zijn vriend in den dikken mist.

Nauwelijks hadden deze beiden het luchtschip verlaten, of er scheen leven in den bediende te komen.

Hij luisterde naar de zich verwijderende voetstappen, onderzocht nog eens, hoe het schip ankeren kon en maakte bij het licht van zijn elektrische zaklantaarn eenige notities over het besturen van het luchtschip.

Zijn gelaat, dat door den sterken lichtbundel der lantaarn beschenen werd, was nu geheel veranderd.

Het dommelige en bekrompene was er uit verdwenen en had plaats gemaakt voor een uitdrukking van de grootste scherpzinnigheid.

Nadat hij zijn waarnemingen geëindigd had, stapte hij voorzichtig uit het vaartuig en keek op de touwladder staande, naar alle kanten uit. Daarna klom hij naar beneden en sloeg de-

zelfde richting in, die de beide mannen genomen hadden, fluisterend:

„Ga je gang maar, deugnieten, ik zal je wel vinden.

„Tot mijn geluk ben ik bekend met den geheimen ingang van de plaats van je misdaden. Je hebt gedacht, dat de „domme Bob" niet wist, waar de reis heenging.

„Maar jullie hebt misgerekend! Ik ken Willesden uit het avontuur in de hel der verdoemden nog genoegzaam."

Met dezen gedachtengang was hij tot aan het dichte kreupelhout gekomen en bleef staan op een plaats, waar hij niet gezien kon worden.

Terwijl hij zich vooroverboog, belichtte hij met zijn lamp het gras en begon plotseling spottend te lachen.

Indien de lezers dezen lach hadden kunnen hooren, zouden zij zeer zeker niet lang in het onzekere zijn gebleven over de vraag wie deze Bob nu wel eigenlijk was, zelfs indien zij daaromtrent al geen vermoedens hadden gehad.

Die stem, die lach, was ontegenzeggelijk het eigendom van John Raffles, den Grooten Onbekende, die zich wederom eens schitterend had vermomd, om aldus achter het geheim te komen van Blackhorst, den gewetenloozen schurk, dien hij thans voor goed onschadelijk hoopte te maken.

„Jullie hebt het mij wel gemakkelijk gemaakt, mijnheeren," mompelde hij. „Wel ja, voor verraad behoeften jullie niet bang te zijn; maar je weet niet, wie eigenlijk de „domde en doove Bob" is."

Hij was naast een groot grasperk blijven staan en tastte met zijn handen rond om den ring van de ijzeren plaat te zoeken, dien hij weldra vond.

Met weinig moeite tilde hij de plaat op, legde die op zijde en ging langs de kleine wenteltrap naar de diepte.

Hij scheen hier tamelijk goed bekend te zijn, want hij achtte het onnoodig zijn lamp te voorschijn te halen.

Hij bleef voor een kleine ijzeren deur staan, zocht een knop en opende de deur, zonder veel gedruisch, slechts zoo ver als noodig was om er door te kunnen.

Een flauw licht bescheen de trap, maar terwijl Raffles zich daarom weinig bekommerde, ging hij door de opening en verschool zich achter een grooten stoel, waarvan de leuning de kleine geheime deur geheel verborg.

De stoel stond op een verhevenheid achter een soort altaar.

Aan beide zijden daarvan waren reuzenslangen aangebracht, die hun geopende muilen naar den ingang gericht hadden.

Raffles kon het vertrek gemakkelijk overzien, want het werd door drie kronen verlicht.

In de vier zijwanden bevonden zich vier nissen, waarin lage Oostersche rustbedden ston-

den, die met hun zachte zittingen een zonderling contrast vormden met de ijzingwekkende omgeving.

Het altaar vertoonde aan de voorzijde een schilderij, voorstellende een duivel, die een vrouw met de linkerhand vasthield, terwijl hij haar met de rechterhand het hart uit de borst scheurde.

Op het altaar lagen een bijl, een scherp geslepen dolk en een tang.

Rechts van het altaar stond een groote ijzeren kist.

Toen Raffles' blik daarop viel, glimlachte hij, in zichzelf mompelend:

„Jou ken ik en je kostbare inhoud zal spoedig genoeg aan mij toebehooren!"

Iets verder, achter in het onderaardsche vertrek, zaten zeven mannen rondom een tafel.

Zij waren gekleed in vuurroode mantels en ieder droeg een hoofdsieraad met een paar duivelshorens.

Blackhorst zat als „meester" in het midden en voor hem stond een doodshoofd, uit welks oogholten licht straalde.

De zeven mannen spraken zacht, zoo dat het Raffles niet mogelijk was hun gesprek geheel te volgen.

Hij kon er echter wel zoo veel uit opmaken, dat hij begreep, dat zij binnen twee dagen weer iets wilden uithalen, waarover veel gesproken zou worden, zonder dat het den autoriteiten gelukken zou, de duivelsbroeders ooit op het spoor te komen.

Toen Raffles bemerkte, dat de zeven mannen zich gereed maakten om te vertrekken, ging hij langzaam langs denzelfden weg, dien hij gekomen was, terug.

„Dezen keer zullen jullie je straf niet ontgaan," dacht hij, terwijl hij de ijzeren plaat voorzichtig weer op zijn plaats legde.

Toen Blackhorst en Wabson op de plaats terugkwamen, waar zij hun vliegmaschine hadden achtergelaten, zat Bob nog steeds op zijn plaats, en rookte kalm een pijp.

Nadat zij er zich van overtuigd hadden, dat alles in orde was, stapten Blackhorst en Wabson weer in het luchtschip.

Eén druk op den hefboom en de groote vogel verhief zich majestueus in de lucht om snorrend zijn weg thans naar het Oosten te nemen.

Toen de condor kort daarna boven de loods verscheen, wierp Blackhorst opnieuw de touwladder uit, opdat Bob het dak kon openen.

Plotseling weerklonk van beneden de kreet van een blauwen reiger, ofschoon nergens de vogel zelf te ontdekken viel.

De ijver van den bediende scheen daardoor te worden aangespoord. Met buitengewone vlugheid had hij het handwiel omgedraaid en het schip binnen eenige oogenblikken in de

loods teruggebracht, zoodat Blackhorst hem daarvoor een woord van lof toevoegde.

De inrichting van het huis was voortreffelijk, zoodat de mannen reeds eenige oogenblikken na de landing de loods door de lift verlaten konden.

Bob kreeg thans verlof, zich ter ruste te be-geven, terwijl Wabson en Blackhorst zich in hun vertrekken terugtrokken.

Nauwelijks was de bediende alleen of er scheen wederom een verandering in hem te hebben plaats gevonden.

In plaats van naar boven, naar zijn kamer te gaan, spoedde hij zich, sluipend langs de donkere gang, naar de achterzijde van het huis.

Nadat hij een sleutel uit zijn zak had ge- haald, opende hij daarmee snel de zware deur en bevond zich onmiddellijk in een kleine straat, die direct aan de Theems grensde.

Nauwelijks was hij buiten dit in diepe rust liggende straatje, toen er in de duisternis iemand naar hem toe kwam.

„Ben jij het, Charly?” vroeg hij. „Ik hoorde je sein van boven uit de lucht en heb, zoo als je ziet, onmiddellijk aan je wenk gehoor ge- geven.”

„God dank, dat je er bent, Edward!” zei Brand. „Er is een ontzettend ongeluk ge- beurd.”

„Wat dan? Vertel het mij duidelijk en kalm,” antwoordde Raffles, zonder zijn tegen- woordigheid van geest te verliezen.

In vliegende haast deelde Brand nu zijn vriend mede, dat Kysagotami door de Indiërs was geroofd.

Mevrouw Warner had dadelijk, nadat Has- san de vervolgers achtervolgd had, de huis- houdster naar de woning van hun beschermer gezonden en Brand had zich onmiddellijk naar de in angst en wanhoop verkeerende vrouwen gespoed.

„En heb je reeds eenig spoor?” vroeg Raf- fles.

„Nee, want Hassan is nog niet terugge- keerd,” luidde het antwoord.

„Jammer,” zei lord Lister, „dan moeten wij terstond onze maatregelen nemen. De Indiërs zullen haar wel pijnigen en kwellen om haar te dwingen te zeggen, waar de steen te vin- den is.

Vóór alles is het nu geraten hen te beletten, dat zij de arme vrouw doodmartelen.”

„Maar hoe zullen wij dit doen?” vroeg Brand.

„Dat kan ik je nog niet precies zeggen, maar half heb ik reeds mijn plan gemaakt.

„Men zal mij hier wel niet missen, want ik behoef niet vóór morgen weer in dienst te gaan. In allen gevalle gaan wij nu naar huis, om daar alles voor mijn plannen in orde te brengen. Ik hoop, dat wij binnen drie dagen het raadsel wel zullen opgelost hebben.”

Met groote haast gingen de beide vrienden door eenige straten naar een plein, waar taxi's stonden en begaven zich per auto naar hun woning, om plannen te beramen, hoe zij de schurken zouden kunnen overmeesteren.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De valstrik.

Blackhorst neuriede een liedje voor zich heen.

Hij was zeer goed gehumeurd; de besprekin- gen gedurende de nachtelijke bijeenkomst had- den hem bijzonder genoeg gedaan, en hij verheugde zich op het aanstaande feest der duivelsbroeders.

Bob kwam binnen en bracht op een zilveren blaadje een visitekaartje.

FRANÇOIS LANDRÉ.

las Blackhorst, dacht een oogenblik na, schud- de toen het hoofd en zei:

„Ik ken dien naam niet, maar laat dien heer binnenkomen.”

De bediende opende de deur en liet een heer van middelbaren leeftijd met een langen baard en een gouden bril op den neus, binnen- treden.

De vreemdeling was in een onberispelijk visitetoilet gekleed en kwam met een diepe

buiging naar binnen, die Blackhorst eenigszins uit de hoogte beantwoordde.

„Vergeef mij mijnheer, wanneer ik u lastig val,” begon de vreemdeling in zuiver Engelsch, doch duidelijk hoorbaar accent. „Het is een zaak van het hoogste belang, die mij tot u voert.”

Blackhorst keek den bezoeker opmerkzaam aan en terwijl hij hem verzocht plaats te ne- men, zei hij: „Wat kan ik voor u doen?”

De vreemdeling nam plaats en vol verwach- ting keek Blackhorst hem aan.

Na eenige keeren gekucht te hebben, begon de bezoeker als volgt:

„Zoo als u waarschijnlijk reeds uit mijn naam zult opgemaakt hebben, ben ik geen En- gelschman, maar een Franschman. Ik ben een specialiteit op folkloristisch gebied en heb mij voor mijn studiën verscheidene jaren in Afrika en Azië opgehouden.”

De vreemdeling zweeg een oogenblik.

Daar Blackhorst hem nog geen antwoord wist te geven bewaarde deze het stilzwijgen; waarop de bezoeker voortging.

„Bij deskundigen is uw naam bekend als een groot verzamelaar en als iemand, die met aardse goederen rijkelijk bedeeld is.”

Lachend maakte Blackhorst een afwijzende beweging; doch de vreemdeling vervolgde:

„Ik denk dus, dat ik aan het rechte adres ben voor de discrete zaak, die mij tot u voert. Hier zijn toch geen luisteraars?” viel de bezoeker zichzelf in de rede en keek angstig om zich heen.

Een geruststellend lachje vertoonde zich op Blackhorst's gelaat, toen hij antwoordde:

„U kunt hier gerust spreken.”

François Landré scheen door dit antwoord tevreden gesteld, want hij ademde merkbaar verruimd op.

„Zooals ik u reeds zoo even gezegd heb,” ging hij voort, „ben ik jaren lang in Azië geweest en vond op mijn onderzoekingsreizen door Engelsch-Indië gelegenheid om in het bezit te komen van een kleinood, dat voor den verzamelaar en kenner van werkelijk onschatbare waarde is.

Ik zou van dit kleinood in geen geval afstand willen doen, als ik mij niet juist nu moest uitrusten voor een nieuwen onderzoekings-tocht, waarvan ik mij veel succes voorstel en — eerlijk gezegd — eenigszins schraal bij kas was. Nu weet u zelf wel, dat ieder geleerde meer waarde hecht aan wetenschap dan aan bezit, om welke reden ik dan ook na rijp beraad heb besloten, mijn kleinood te verkoopen en heb de reis naar hier gemaakt om u het te koop aan te bieden.”

De bezoeker had bij deze woorden een pakje uit den zak van zijn overjas gehaald en het losgemaakt. Hij zette nu voor Blackhorst op tafel een massief gouden, klein Indisch afgodsbeeld, in het voorhoofd waarvan zich een robijn van buitengewone grootte als eenig oog bevond.

Blackhorst zag op het eerste gezicht, dat de steen van onschatbare waarde was.

Hij keek verbluft en verwonderd op, maar wist zijn gevoelens goed te verbergen en vroeg op afgemeten toon:

„Wat is dat?”

Landré scheen door deze vraag verrast te zijn.

Met een lachenden blik keek hij Blackhorst aan:

„Het is — zooals u als kenner wel zult zien — een klein beeld van den god Siwa.

„Ofschoon het van massief goud gemaakt is, ligt de waarde er van voornamelijk slechts in den robijn, dien ik — zooals ik u reeds gezegd heb — door een toeval in mijn bezit kreeg. Zoudt u dit stuk willen koopen?”

Blackhorst had het beeld in zijn handen ge-

nomen en bekeek het zwijgend gedurende eenige oogenblikken. Zijn oogen gloeiden van begeerte, maar hij wist zich te bedwingen en zei op een toon, zooals kooplieden dat gewoon zijn:

„De steen is zonder twijfel zeldzaam mooi en ik zou misschien ook niet ongenegen zijn het voorwerp te koopen. Het komt echter slechts op den prijs aan.

„Al ben ik ook een groot liefhebber van antiquiteiten, ik ben toch nog méér koopman en u weet ook wel, dat een koopman rekenen moet,” ging hij lachend voort.

De bezoeker keek voor zich en zei daarop:

„Ik geef u nogmaals de verzekering, dat ik het kleinood niet zou verkoopen, als ik niet door mijn reis de wetenschap groote diensten zou kunnen bewijzen en — juist slecht bij kas ben.

„Intusschen wil ik natuurlijk het kleinood niet voor een appel en een ei van de hand doen en meen, dat honderdduizend pond sterling zeker niet te veel is.”

Blackhorst sprong met goed geveinsde schrik van zijn stoel op.

„Maar, mijnheer, denkt u misschien dat ik schatten bezit?” riep hij uit. „Ik denk er niet aan, om zulk een som te betalen.”

De geleerde was zeer kalm gebleven en antwoordde:

„Ik beken, dat het door mij genoemde bedrag niet gering is, maar ik bied u immers ook een stuk van onschatbare waarde aan. Bedenk maar eens: het wonderdadige oog van Siwa!”

Schijnbaar verschrikt beet hij zich op de lippen.

Op het gelaat van Blackhorst verscheen bij deze woorden een uitdrukking, die bewees, dat hij de zaak begreep; groote opgewondenheid maakte zich van hem meester. Terwijl hij den vreemdeling aankeek, zei hij:

„Verontschuldig mij een oogenblik, sir; alvorens wij verder onderhandelen, wil ik mijn kas eens nazien, opdat ik weet hoever ik kan gaan.”

De bezoeker stond dit gaarne toe en Blackhorst ging naar een aangrenzend vertrek.

Zoodra hij daar gekomen was, snelde hij naar een hoop couranten, die op een hoektafelte lagen.

In koortsachtige haast vlogen zijn oogen door de bladen; die hij doorgezien had, werden door hem op den vloer geworpen, zoodat de grond weldra met een stapel papier bedekt was.

Eindelijk scheen hij gevonden te hebben, wat hij zocht. In een oud nummer van de „Times” stond het volgende artikel te lezen:

„Zooals onze correspondent uit Karwar meldt, is op geheimzinnige wijze uit den Siwatempel bij Nya Grodha een robijn

gestolen, die door de Indiërs bestempeld werd met den naam van „het wonderdage oog van Siwa". De waarde van dezen steen wordt op ongeveer een millioen pond sterling geschat."

Blackhorst verslond als het ware deze regels. Hij was bleek geworden en een lichte beving overviel hem.

„Duivels!" bromde hij. „Dat is een zaakje, zooals er mij in mijn geheele leven nog geen is voorgekomen. Ik moet den steen hebben, al zou het ook mijn geheele vermogen kosten."

Langzaam ging hij weer naar het andere vertrek.

„Gij zijt dus een dief, mijn waarde geleerde," dacht hij, „wacht maar! Of je moet mij je schat voor een schijntje overdoen, of ik ga de politie hier ter stede eens een grooten dienst bewijzen!"

De vreemdeling zat nog steeds op zijn plaats en bekeek zijn gouden beeldje.

Blackhorst trad lachend binnen, haalde de schouders op en zei:

„Mijn waarde heer Landré, ik heb mij er nu van overtuigd, dat het mij niet mogelijk is u den gevraagden prijs te kunnen betalen. Indien ge dus uw eisch niet aanmerkelijk lager kunt stellen, dan zal ik er wel van moeten afzien, eigenaar te worden van dit kostbare stuk."

De bezoeker bewoog zich ongeduldig op zijn stoel en vroeg:

„Nu, hoeveel zoudt u er dan voor kunnen geven?"

Blackhorst ging op zijn gemak in den stoel zitten en antwoordde:

„Ik ben tot mijn spijt niet in staat, om meer dan 50,000 pond te kunnen betalen."

De vreemdeling stond op en zei stamelend:

„Maar dat zou dan slechts de helft zijn van mijn eisch, die toch reeds zeer laag is."

„Zooals ik u reeds gezegd heb, ik kan u niet meer geven!" hernam Blackhorst en vervolgde:

„Bedenk ook, waarde heer, dat men met zulke koopjes steeds gevaar loopt. Het zij verre van mij, u te willen beleedigen, maar ik weet niet eens de omstandigheden, waaronder deze kostbaarheid in uw bezit is gekomen; hoe gemakkelijk zou ik niet in allerlei onaangenaamheden kunnen komen, door mijn goedheid om u te helpen."

De bezoeker scheen bij het hooren dezer woorden verlegen te worden.

„Maar, mr. Blackhorst, u denkt toch niet."

Blackhorst bemerkte de verlegenheid van zijn gast zeer goed en dacht bij zich zelf:

„Nu heb ik je in de val, boef!" Terwijl hij zich daarop tot zijn bezoeker wendde, zei hij:

„Indien gij het stuk dus voor 50,000 pond wilt geven, dan kunt u dadelijk geld krijgen, zoo niet, dan zie ik er maar van af."

Landré scheen te overleggen.

„Met het geld, dat u mij biedt, kan ik niet uitkomen," waarde heer Blackhorst. „Geef dan ten minste 60,000 pond; u bewijst dan de wetenschap een grooten dienst."

Blackhorst begon te lachen en dacht bij zich zelf: „de wetenschap die jij bedoelt, ken ik wel." Hij antwoordde:

„Vijftigduizend — geen cent meer!"

Landré scheen met zich zelf in strijd te zijn. Eindelijk zei hij:

„Goed, dan wil ik niet verder er op aandringen. Maar ik moet nog één voorwaarde bij den koop bedingen, namelijk, dat u over den koop van het kostbaar stuk nog eenigen tijd het stilzwijgen bewaart; op zijn minst nog eenige weken."

„Natuurlijk totdat jij, leelijke dief, in veiligheid bent," dacht Blackhorst bij zich zelf en zei toen:

„Goed, deze voorwaarden neem ik aan.

„Wil nu zoo goed zijn, mij dadelijk een schriftelijke verklaring te geven, dat ik het beeld met den robijn erin voor vijftigduizend pond van u gekocht heb. Terwijl u dit schrijft, zal ik een cheque voor het genoemde bedrag voor u gereed maken."

De bezoeker nam daar genoeg mee. Daarna ruilden beiden wederkeerig de papieren en Blackhorst begeleidde den geleerde, waarmee hij zoeven den koop had afgesloten, vroolijk tot aan de deur.

Toen hij weer bij zijn bureau gekomen was en het beeld nogmaals bekeek, mompelde hij in zichzelf:

„Dit is de gelukkigste dag van mijn leven. Ik heb minstens anderhalf millioen pond sterling met dit zaakje verdiend."

Daarna ging hij naar zijn brandkast en sloot het kostbare kleinood weg.

De bediende Bob stond aan de straatdeur, om den bezoeker uit te laten.

„Wel, Charly, is hij in de val geloopt?" fluisterde de roodharige bediende, nadat de zich noemende François Landré op straat was.

„De zaak is gelukkig tot stand gekomen. Je plan is in alle opzichten gelukt," klonk het even zacht terug.

„Bravo!" lachte „Bob Raffles". „En ik zal reeds dezen nacht den robijn terughebben. Vergeet nu maar niet wat je het eerste moet doen. Het artikel moet morgen vroeg in alle Londensche couranten verschijnen; slechts door dat artikel kunnen de Indiërs op het spoor gebracht worden, wáár zich de steen bevindt en dan hebben wij morgennacht de handen vrij om Kysagotami te redden."

De vermomde Landré knikte toestemmend en ging de straat op, terwijl de pokdalige bediende lachend de deur achter hem sloot.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige vliegmachine.

„Nee, dat is niet om uit te houden! Mijn zenuwen zijn geen touwen! Ik laat mij pensioneren,” mopperde hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard en streek zenuwachtig met de hand over zijn puntbaardje.

„Maar, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat belooft u ons altijd en u houdt toch geen woord,” zei inspecteur Marholm, die zich voor zijn schrijfbureau onledig hield met het doorzien en rangschikken van een stapel acten en processen-verbaal.

Indien Baxter niet zoo in de war was geweest, zou deze aanmerking van zijn secretaris dezen zeer zeker een ongemakkelijke schroefering op den hals hebben gehaald, maar Baxter had nu wel andere dingen aan zijn hoofd en had geen lust ruzie te maken.

Hij vergenoegde zich er daarom mee zijn secretaris met een donkeren blik aan te zien en zei:

„Alle couranten zijn er weer vol van, dat de Japansche spionnen bijna iederen nacht door de lucht zweven. Ik zou kunnen aannemen, dat al deze berichten slechts voortspruiten uit de fantasie van journalisten, als niet dagelijks zich geloofwaardige getuigen kwamen aanmelden, die de geheimzinnige luchtvaarders eveneens gezien hebben.

„Dat Japansche luchtschip moet overigens een zeer merkwaardig ding zijn. Van het schip zelf krijgt men niets te zien of te hooren en slechts hun sterke lichtbundels verrassen iemand plotseling.

„Ik zou er gaarne iets voor willen geven als ik het ding met eigen oogen kon aanschouwen.”

„Dan moet u er maar eens uw nachtrust voor opofferen,” meende Marholm.

„Mijn nachtrust voor opofferen?” antwoordde Baxter. „Hoeveel nachten heb ik niet reeds rusteloos doorgebracht om het geheim te doorgronden, en om de Japansche spionnen in handen te krijgen.”

„Misschien zijn het geen Japansche spionnen,” antwoordde Marholm en alsof hem plotseling iets te binnen schoot, voegde hij er lachend bij:

„Misschien is het wel uw boezemvriend Raffles.”

Dat was Baxter nu toch te erg. Zooals gezegd, was hij te veel vervuld van ernstige zaken om aan ruziemaken te denken, maar dat Marholm nu zoo maar, zonder er eigenlijk de minste reden voor te hebben, over zijn doods-vijand ging praten, dat liep de spuigaten uit. Woedend riep hij:

„Mijnheer, ben je dan bepaald van plan om mij te vermoorden! Ik ben hartelijk blij, dat wij in maanden niets van dezen kerel gehoord hebben en nu tekenen jij dien duivel weer aan den wand!”

Baxter begon gejaagd het vertrek heen en weer te loopen, onderwijl booze blikken werpend naar Marholm, die echter net deed alsof hij niets zag en ijverig doorwerkte.

Na een poosje werd Baxter wat kalmer en mompelde nu als voor zich zelf:

„Nee, dezen gauwdief zijn wij, God zij dank kwijt en ik hoop dat hij nooit weer in Londen terugkomt. Hij mag andere landen gelukkig maken, wanneer hij ons maar met rust laat.”

Maar Marholm luisterde daar niet naar. Hij had tusschen zijn werk door even een blik geworpen op het laatste nummer van de Times en scheen daarin iets van bijzonder gewicht te lezen, tenminste toen hij weer opkeek, liet hij een zacht gefluit tusschen de tanden weerklinken en vroeg, zich tot Baxter wendend:

„Zeg eens, inspecteur, herinnert u zich nog het bericht, dat langen tijd geleden in de nieuwsbladen stond, dat in Indië in een tempel een zeer kostbare robijn was gestolen?”

„U zeidet destijds nog, dat dit er wel iets van had, alsof Raffles de hand daarbij in het spel had. Bent u vandaag nog van dezelfde meening?”

„Beslist,” antwoordde de hoofd-inspecteur. Marholm begon te lachen.

„Dan kan ik u de aangename mededeeling doen, dat uw boezemvriend weer te Londen is.”

„Je bent krankzinnig, kerel. Hoe dat?”

„Hier, in het ochtendblad staat een uitgebreid bericht, waarin vermeld staat dat de bekende antiquair Blackhorst gisteren een kostbaren robijn gekocht heeft, die volgens de beschrijving niet anders dan den gestolen steen uit Indië kan zijn.”

Baxter was belangstellend naderbij gekomen en las het tamelijk uitgebreide bericht in de „Times”.

Zijn gelaat was door inwendige ontroering vuurrood geworden.

Tegelijkertijd, om zich zelf gerust te stellen, zei hij:

„Ge kondt wat uw vermoeden betreft wel gelijk hebben, dat er sprake is van het in Indië gestolen kleinood, doch daarmee is nog niet gezegd, dat Raffles hier moet zijn. Wie weet, door hoeveel handen deze steen reeds is gegaan! In elk geval zullen wij de zaak onderzoeken. Het beste zou zijn, om Blackhorst eens

te gaan opzoeken, om iets omtrent den verkoper te vernemen."

Op dit oogenblik trad een politie-agent in het bureau van den hoofd-inspecteur van politie en bracht hem een brief.

Hij opende dien en sprong plotseling met een rauwen kreet, alsof hij door een giftige slang was gebeten, achteruit.

„Wat scheelt u toch mijnheer de hoofd-inspecteur? Wat is er gebeurd?" vroeg Marholm.

„Daar, lees zelf! Kerel, ik word nog krankzinnig!" riep Baxter en beende de kamer op en neer, terwijl Marholm den brief las. Deze luidde als volgt:

„Mijnheer de hoofd-inspecteur van politie! In de eerste plaats geef ik u hierbij kennis, dat ik na een lange afwezigheid het veld van mijn arbeid weer naar Londen verplaatst heb, hetgeen u zeker met oprechte vreugde zal vervullen.

„Tegelijkertijd ben ik zoo vrij u een bewijs te geven, hoe zeer ik in uw welzijn belang stel.

„Het is mij namelijk gelukt de door u sedert lang gezochte „duivelsbroeders" op het spoor te komen, en ik ken de plaats van hun geheime bijeenkomsten nauwkeurig.

„Hedenacht heeft er weer zulk een beruchte braspertij plaats.

„Ik geef u gelegenheid, het geheele nest uit te roeien.

„U vindt in de bijlage een nauwkeurig plan van de plaatselijke ligging, alsook een opgave van alle wachtwoorden en kenteekenen. Volg stipt mijn opgaven na, en ik sta u voor den goeden uitslag borg.

„Daar ik u als een ijverig ambtenaar ken, twijfel ik er geen oogenblik aan, dat u deze gunstige gelegenheid niet zult voorbij laten gaan.

„Ik hoop, dat ik u met mijn aanwijzingen een dienst heb bewezen en ben, zoo als altijd, uw getrouwe

JOHN RAFFLES."

Toen inspecteur Marholm met lezen geëindigd had, begon hij hartelijk te lachen, terwijl hoofd-inspecteur Baxter wanhopend de handen wrong.

„Je bent krankzinnig, kerel, om daarover nog te lachen!" mopperde hij. „Wat zal er nu gebeuren?"

„Dat is toch heel eenvoudig, inspecteur," antwoordde Marholm; „wij zullen ons stipt naar de voorschriften van Raffles richten, en de gevolgen zullen niet uitblijven."

De hoofd-inspecteur scheen de waarheid van Marholms gedachte in te zien, want hij ging zuchtend naar de telefoon en begon zijn eerste orders te geven. —

Het artikel over den koop van den robijn, dat men in alle voorname couranten van Londen kon lezen, had niet alleen in het hoofdbureau van politie Scotland Yard hevige opgewondenheid te weeg gebracht, doch ook in Fleetstreet heerschte de grootste woede.

Blackhorst had zijn vriend Wabson niets van den voordeeligen koop verteld, dien hij den vorigen dag gesloten had, en dus was deze, niets kwaads vermoedend, bij hem gekomen, om naar de waarheid van dit courantenartikel te informeerden.

Hierdoor eerst had Blackhorst het bericht te zien gekregen.

Hij raasde van woede en schrik. Al had hij er zich tegenover den Franschman niet over uitgelaten, dan lag er hem toch zeer veel aan gelegen, dat zijn koop voorloopig geheim bleef, om niet aan het gevaar blootgesteld te worden, dat men hem den steen ontstal, of dat hij met de justitie in aanraking kwam, wegens het koopen van gestolen goederen.

„Ik raad u aan, Blackhorst, den steen nog heden in veiligheid te brengen," aldus raadde Wabson hem. „Hoe zou je het vinden, als je hem in onze geheime cassette zoudt verbergen, in het hol der verdoemden?"

Blackhorst bedacht zich een oogenblik en antwoordde daarna:

„Neen, Wabson, dat is onmogelijk.

„Heden zijn, zooals je weet, alle leden van den bond bijeen en ik kan den steen daar dus onmogelijk in veiligheid brengen."

„Maar wij zullen morgen voor dit doel er nog eens op uitgaan."

„Zoo ver zul je niet komen," fluisterde Bob, die achter de deur het gesprek van de beide vrienden had afgeluisterd. „Nog heden zal het wonderdadige oog van Siwa weer in mijn bezit zijn."

Daar Bob door een opening in de deur bemerkte, dat Blackhorst daar op toetrad, ging hij stilletjes in de donkere gang terug en wilde juist de trap opgaan toen hij weer hetzelfde eigenaardige gekrijsch van den blauwen reiger hoorde, dat hij in den voorlaatsten nacht uit de lucht vernomen had.

Eerst overtuigde hij zich er van, dat niemand hem kon beluisteren; daarna sloop hij voorzichtig naar den achteruitgang.

Niemand bemerkte, dat hij de groote poort met een geheimen sleutel opende en dat hij in de steeg verdween, die naar de Theems voert.

„Nu Charly, wat is er aan de hand? Heb je het een of ander ontdekt?" vroeg hij zijn vriend, die plotseling naast hem was opgedoken.

Brand kwam vertellen, dat Hassan de schuilplaats van de Indiërs ontdekt had.

Dat was naar den zin van Raffles, hetgeen onmiddellijk aan diens schitterende oogen was te bemerken. Hij maakte een paar notities van

hetgeen Brand hem vertelde en beloofde hem een plan te zullen uitwerken.

Vervolgens maakte hij zijn vriend en secretaris een compliment over de spoed en nauwkeurigheid waarmede hij zijn orders had uitgevoerd, betreffende het door Raffles opgestelde bericht over den kostbaren robijn.

„Ja,” antwoordde Brand, „ik heb gezien, dat het in de Times stond.”

„Niet alleen in de Times, maar in nog een aantal andere bladen ook,” zei Raffles, „en de uitwerking heb ik er ook al van kunnen nagaan. Ze zijn daar binnen, — hier wees hij over zijn schouder naar het huis, dat hij pas verlaten had, — half gek van angst en woede.

„Om te voorkomen, dat men hem zal dwingen den kostbaren steen terug te geven, gaat hij dien verbergen, maar ik weet waar. De pret zal dus slechts van korten duur zijn. Luister nu goed, hoe wij het zullen inpikken.

Jij moet dezen nacht van elf uur af, met een auto, begeleid door Hassan, in het jou bekende bosch zijn, waar het luchtschip weer geankerd zal worden. Houdt je verscholen en wees voorzichtig, dat je tegenwoordigheid niet ontdekt wordt. Mijn eerste doel zal zijn, dat ik weer in het bezit van het kostbare oog kom. Ik moet nu naar huis terug, opdat mijn afwezigheid niet opgemerkt wordt. Vergeet vooral niets van hetgeen ik je gezegd heb.”

Brand drukte zijn vriend de hand en Raffles verdween in de steeg.

De Condor stond ter bestijging gereed in de loods en Blackhorst maakte de kinbanden van zijn motorkap vast, terwijl Wabson het stuur en de hefboomen onderzocht.

De bediende Bob scheen iets in het schild te voeren, want, zonder dat het door de anderen werd bemerkt, liep hij heen en weer, zich het voorkomen gevend van zeer druk bezig te zijn, ofschoon hij inderdaad niets deed.

Toen Blackhorst en Wabson gereed in hun stuurstoelen zaten, klaar om op te stijgen, schoot het Bob te binnen, dat het reservoir van de smeerolie wel leeg kon zijn. Hij schroefde den dop af en knikte. Het was leeg.

Om het bij te vullen, ging hij naar een grote groene kan, die in een hoek van de loods stond, maar ook deze kan was leeg, zoodat Bob naar de kelder moest, waar het vat stond, om de kan bij te vullen.

Blackhorst bulderde hem toe, spoed te maken, daar het reeds laat was.

Bob—Raffles gebruikte de geheime lift en daalde af in de diepte. In plaats echter van naar den kelder te gaan, ging hij naar de kamer van Blackhorst en opende de deur met een valschen sleutel, dien hij reeds eenige dagen te voren gemaakt had.

Overdag had Raffles geen gelegenheid gevonden, om den kostbaren steen te rooven, omdat Blackhorst zelfs zijn souper in zijn eigen vertrek gebruikt had.

Daarom werkte hij thans met koortsachtige haast.

Hij opende met een valschen sleutel de brandkast en binnen eenige oogenblikken had hij het kleine afgodsbeeld in de hand.

Met een tangetje, dat hij had meegebracht, brak hij voorzichtig den kostbaren robijn uit het beeld. Nadat dit gebeurd was, stak hij een briefje, dat hij vooraf geschreven had, in de leege oogholte, zette het beeld weer in de kast en sloot de deur.

Hij stak den kostbaren steen in zijn zak en snelde zoo spoedig hij maar kon naar den kelder en vandaar naar de lift, die hem binnen weinige seconden weer naar de loods bracht, waar het vliegtuig stond.

Blackhorst was uit zijn humeur door het oponthoud en maakte zijn bediende, terwijl deze het reservoir bijvulde verwijten, omdat hij zoo lang was weggebleven.

Toen Bob zich wilde verontschuldigen viel hij hem in de rede met een snauwend bevel om alles voor hun vertrek gereed te maken.

Bob deed zijn werk vlug en met groote nauwgezetheid, zoodat Blackhorst weldra in een beter humeur kwam.

De electriche lamp ging nu uit en weldra zweefde de reuzenvogel door de lucht.

NEGENDE HOOFDSTUK.

In duizend angsten.

Op het station Stonebridgepark was het des nachts zeer druk.

De stationsambtenaren hadden van Scotland Yard bericht ontvangen, dat er een extra trein zou komen met politie-ambtenaren en dat dit geheim moest gehouden worden.

Nadat de laatste gewone trein het station had verlaten, kwam er bericht dat de extra trein in aantocht was.

De stationschef was niet weinig verwonderd, dat hij uit den trein een geheel corps politie-agenten zag stappen.

De hoofd-inspecteur van politie Baxter, die aan het hoofd van den troep stond, deelde den chef nogmaals mede, dat hij het diepste stilzwygen moest bewaren, waarna de troep zich in beweging stelde, naar den straatweg van Willesdon.

Op de gewone landingsplaats had de condoor reeds een half uur geleden het anker uitgeworpen.

Bob werd opgedragen goed op het vliegtuigstel te letten, daar de bijeenkomst, waarheen Blackhorst en zijn vriend zich begaven, dezen keer waarschijnlijk zeer lang zou duren.

Nauwelijks waren Blackhorst en Wabson verdwenen, of twee gestalten naderden het luchtschip.

Weer hoorde men het gekrijsch van den blauwen reiger, dat het herkenningsteeken tusschen Raffles en Brand was. Raffles gaf een geruststellend teeken met het hoofd en tevens een wenk met de hand aan de naderende personen.

Brand en Hassan waren als automobilisten gekleed en waren door de groote gele brillen en lederen jassen volkomen onkenbaar.

„Nu Charly, nu zal het er omgaan,” fluisterde Raffles zijn vriend in het oor. „Wij hebben nog een half uur tijd voordat onze vriend Baxter met zijn politieagenten hier zal zijn en den schuilhoek van de misdadigers zal binnendringen. Wij moeten ons dien tijd ten nutte maken. Ik zal trachten door den geheimen ingang in het hol te komen en probeeren of ik mij in het bezit van de cassette kan stellen.

Zoodra ik deze heb, moet Hassan haar in de auto in veiligheid brengen.

„Ik heb Henderson reeds de noodige instructies gegeven en hij weet, dat hij onmiddellijk moet weggrijden en ook waarheen, zoodra Hassan in de auto zit. Hij heeft mij ook beloofd een oogje in het zeil te houden, als er soms een achtervolging mocht plaats hebben. Iets, dat ik niet denk, maar waarop het toch goed is te rekenen. Met de vuisten van Henderson heeft Hassan niets te vreezen.

„En voor jou heb ik een ander werkje. Hier is een brief; zoodra Hassan in de auto veilig weg is, ga jij hiermee dadelijk naar den voorsten ingang der spelonk te Willesdon, in het Stonebridgemark.

Zoodra ik bemerk, dat vriend Baxter zijn plicht heeft gedaan, ga ik met de vliegtuigmachine naar de plaats die ik voor onze ontmoeting heb bestemd.

Blackhorst en Wabson zullen natuurlijk door den geheimen ingang naar hier trachten te ontkomen.

Wanneer de heeren hun luchtschip niet terugvinden, dan moeten zij maar zien hoe zij naar huis komen.

En nu voorwaarts, aan het werk!”

Terwijl Brand zich gereed maakte naar Willesdon te gaan, zocht Raffles weer, thans begeleid door Hassan, den geheimen ingang op, die naar het hol der verdoemden leidde.

Met een gerustheid, alsof hij er reeds jarenlang bekend was, daalde de Groote Onbekende in de diepte af, terwijl Hassan boven de

wacht hield en er op voorbereid was, dat hij ieder oogenblik een sein kon krijgen om zijn meester ter hulp te snellen.

Raffles spoedde zich naar het deurtje en opende het geruischloos op een kier, om te zien of het terrein veilig was. Maar bijna had hij zich door een kreet verraden, want vlak voor hem, op den zetel, welke met den rug naar het deurtje was toegewend, zat Blackhorst en presideerde de vergadering.

Maar nauwelijks bekomen van den schrik was Raffles weer de stoutmoedige avonturier en ging, zonder zich te bedenken, eenvoudig verder, alsof er geen gevaar bestond.

Hij opende het deurtje wijd genoeg om zijn lenig lichaam doorgang te verleen, wrong zich er door en ging doodbedwaard achter den stoel van den voorzitter zitten.

Aan het feit, dat de holte achter den stoel in volkomen duisternis was gehuld, zoodat de deur niet zichtbaar was, zelfs voor het scherpste oog, had Raffles het te danken, dat zijn komst onopgemerkt bleef.

Ook de bestuursleden bemerkten hem niet, daar zij met den rug naar hem toegewend en veel lager dan den voorzitter zaten.

Raffles keek van zijn gevaarlijke zitplaats door de wijde ruimte.

Men had heden ook de groote deur der vestibule opengezet, zoodat de ruimte veel grooter geworden was.

Het feest der duivelsbroeders zou ook heden, zooals naar gewoonte, beginnen met de strafzaak van een verrader.

In de groote zaal bevond zich een talrijke, bonte menigte, zoo wel vrouwen als mannen, die in ademlooze stilte naar de uitspraak luisterden, die het hoofd der bende juist voorlas.

De van verraad beschuldigde was een jong mensch, die in het zwart gekleed was en op een stoel was vastgebonden.

„En daarom zal den verrader den wijsvinger van zijn rechterhand worden afgehakt en deze tot eeuwige herinnering aan zijn misdaad bewaard worden”, zoo klonk het door de zaal. Maar nauwelijks waren deze woorden gesproken of er ontstond een woest getier en geschreeuw, men hoorde stemmen door elkander schreeuwen en kon duidelijk de woorden onderscheiden: „Verraad, verraad!”

Blackhorst was door het lawaai van zijn stoel opgestaan en naar de plaats gesnel, waar de drukte heerschte, om te zien, wat daar te doen was.

Van dit oogenblik maakte Raffles gebruik, om de ijzeren cassette, die naast den stoel van den hoofdman stond, beet te pakken en zich er in allerijl mede te verwijderen.

Toen hij uit de diepte en in het bezit van den schat naar boven kwam, sprong Hassan te voorschijn en nam zijn meester de vracht af.

Met den uitroep: „Voorwaarts, Hassan, naar

de auto!" verdween Raffles in het nachtelijke duister.

Juist toen hij ter plaatse gekomen was, waar het geheime vliegtuig geankerd was, dook er een andere gestalte uit de duisternis op.

„Ben jij het, Charly?" vroeg Raffles haastig.

„Jawel", antwoordde deze. „Alles is gelukkig in orde. De bende moet nu reeds in handen der politie zijn."

„Ja", zei Raffles, terwijl hij de vliegtuigmachine voor de afvaart gereed maakte, „zij zijn reeds in het hol. Ik moet direct weg, Blackhorst en Wabson kunnen ieder oogenblik hier zijn. Thans ben ik nieuwsgierig of Baxter aan mijn uitnodiging gevolg heeft gegeven en alleen komen zal."

Bij deze woorden sprong hij op de plaats van den piloot, de schroeven snorden en de machine zweefde weg, terwijl Brand in het duister verdween.

Op dit oogenblik kwamen Blackhorst en Wabson ademloos aangerend en zagen met verwondering de vliegtuigmachine door de lucht verdwijnen. . . .

Toen het eerste corps politie-agenten, dat onder bevel van hoofd-inspecteur Baxter stond, voor het huisje aan den straatweg naar Willesdon, dat Raffles hen had aangewezen als de toegang tot den schuilhoek der duivelsbroeders, was aangekomen, kwam een jongmensch, gekleed in het lederen costuum van een automobilist met bril en motorkap, uit de zijgang en vroeg aan een der agenten: „Is mijnheer de hoofd-inspecteur Baxter hier?"

Deze kwam onmiddellijk naar voren en keek den jongen man uitvorschend aan, zonder hem nochtans te herkennen.

„Ik heb een brief voor u, mijnheer de hoofd-inspecteur," zei de chauffeur.

„Van wien?" vroeg Baxter wantrouwend.

„Dat kan ik niet zeggen", antwoordde de chauffeur. „Ik heb den heer tot aan het station gebracht en daar gaf hij mij den brief. Meer weet ik er niet van."

De hoofd-inspecteur nam den brief aan, opende dien en las bij het licht der electriche zaklantaarn van een der politieagenten het volgende:

„Zeer geëerde heer hoofd-Inspecteur!

Als ge dezen brief ontvangt, staat ge voor de oplossing van een groot raadsel. Ik wil u de oplossing van een nog grooter raadsel aan de hand doen, wanneer u zich precies houdt aan hetgeen ik u opgeef. — Ik weet, dat ge gaarne iets zoudt willen ontdekken omtrent de geheimzinnige vliegtuigmachine. Ook dit wil ik u mogelijk maken. —

Zoodra u uw opdracht hier vervuld hebt, verzoek ik u aan den oostelijken

kant van het Shepherds bosch te komen; daar bevindt zich de vliegtuigmachine en wacht.

U behoeft niet alleen te komen, neem inspecteur Marholm gerust mee; anders echter niemand!

Wanneer ge deze voorwaarde in acht neemt, dan zult ge veel gewaar worden, wat van belang voor u is. Maar indien ge mij overrompelen wilt en meer menschen wilt medebrengen, dan komt u niets te weten. — U weet, dat ik altijd woord houd en verwacht daarom, dat ge doen zult, zooals ik u mededeel.

Als steeds Uw u bewonderende
JOHN RAFFLES."

Toen Baxter dit gelezen had, wischte hij zich het zweet van het voorhoofd.

Hij bevond zich in een eigenaardige gemoedsstemming; aan den eenen kant gevoelde hij een ontembare woede tegen den grooten gentleman-dief, die hem steeds weer om den tuin leidde; aan de andere zijde echter gevoelde hij jegens Raffles een soort van dankbaarheid, die hem, naar het scheen, wilde helpen om zijn doel te bereiken.

De tweede en derde afdeling van de agenten was intusschen aangekomen en daaronder bevond zich ook Marholm.

De hoofd-inspecteur gaf hem een wenk en toonde hem den brief.

„Dat is mooi," zeide Marholm. „Door Raffles wordt onze roem steeds grooter. Maar waar is de bode, die den brief bracht?"

Baxter keek in het rond ten einde den chauffeur te zoeken, maar die was verdwenen. . . .

„Maar wat mankeert u heden toch, mijnheer de hoofd-inspecteur?" vroeg Marholm. „U neemt alles zoo kalm op en zijt niet zoo opgewonden als anders, wanneer Raffles een teeken van leven geeft?"

Baxter antwoordde niet dadelijk; hij scheen over iets na te denken. — Eindelijk zei hij:

„Ik geloof toch, dat het goed is, wanneer wij precies zoo handelen als Raffles voorschrijft."

„Dat is verstandig van u, mijnheer de hoofd-inspecteur", zei Marholm en klopte Baxter op den schouder.

Intusschen hadden de agenten van politie zich verzameld en Baxter drong er nu op aan om het hol van de „duivelsbroeders" binnen te dringen.

Het huisje met de groene vensterkozijnen lag stil en vreedzaam en niemand zou denken, dat het zooveel misdaden verborg.

Een gedeelte der agenten werd rondom het huisje en in den voortuin geposteerd; anderen moesten de wacht houden aan de rechter- en linkerzijde van den uitgang en moesten zich zoo dicht tegen den muur aanplaatsen, dat zij van het huis uit niet konden worden opge-

merkt. Eindelijk ging Baxter naar de deur en klopte — zooals Raffles hem had opgedragen — drie keer aan.

Het deurraampje werd geopend en Baxter deed het consigne „Goddam” hooren, terwijl hij zijn rechterhand op zijn hart legde.

Het raampje werd gesloten en eenige oogeblikken daarna ging de deur open.

Op hetzelfde oogenblik drongen van beide kanten de agenten het huis binnen.

In een ommezien was de huishoudster overmeesterd en had, nog vóór zij eenig geluid kon geven een prop in den mond.

Onder bevel van Baxter en Marholm drong de politie naar binnen.

Alles werd precies zoo afgespeeld als Raffles dit had opgegeven. In een verder verwijderd vertrek bleven de agenten staan en terwijl een van hen op een knop ging staan, die in den vloer was aangebracht, drukte Marholm op een veer aan het venster.

Tot aller verbazing zonk plotseling de eene wand naar beneden en vóór zich zagen de verbaasde agenten een onderaardsche ruimte, die met menschen gevuld was, uit de meest verschillende standen der Londensche bevolking bestaande.

De agenten hadden hun revolvers in de rechterhand, in de linker de gummistokken en nu riep Baxter met een donderende stem tot de overrompelden:

„In naam des konings, gij zijt mijn gevangenen!”

In het eerste oogenblik waren de overrompelden als wezenloos; maar spoedig braken zij in een luid geschreeuw en getier los.

Dat was het oogenblik, waarop Raffles, die zich in het hol achter den stoel van den voorzitter bevond, zich met de cassette kon verwijderen.

Toen Blackhorst zag, dat er politie het hol was binnengedrongen, gaf hij eenige bevelen en snelde weg.

Allen trachtten een uitweg te vinden en plotseling werd er zelfs op de agenten geschoten.

Er begon een geweldige strijd. — Eindelijk gelukte het den agenten toch, de bende meester te worden. Allen werden geboeid, in kleine troepen naar het naastbijgelegen station gebracht en daar voorloopig opgesloten in een extra-trein.

Toen de laatsten weggebracht waren, bleven alleen hoofd-inspecteur Baxter met inspecteur Marholm en een vijftal politieagenten achter.

„Raffles heeft weer woord gehouden”, zei Baxter en een soort van bewondering sprak uit zijn stem. „Zullen wij nu het tweede gedeelte van ons avontuur wagen?”

„Dat komt mij verreweg het beste voor, mijnheer de hoofd-inspecteur!” zei Marholm.

„Maar als Raffles ons nu eens in de val wil lokken?” vroeg Baxter.

Marholm lachte. „Hebt u wel ooit gehoord, dat Raffles tot zulke middelen zijn toevlucht neemt? —

„Wanneer Raffles zijn woord geeft, dan geloof ik dat wij daarop kunnen vertrouwen!”

„Welnu, laat ons dan in Godsnaam gaan,” zei de hoofd-inspecteur.

De vijf agenten werden ter bewaking achtergelaten, terwijl Baxter en Marholm vertrokken.

Toen de beide politiebeambten de laan, waarin zij zich bevonden, ten einde waren, waardoor de vrije blik over een uitgestrekte strook grond kon gaan, wees Marholm voor zich uit en zei:

„Hé, wat zou dat zijn?”

Als in antwoord op deze vraag kwam een roodharig man te voorschijn, die zich tot de beide politie-beambten wendde met de vraag:

„Bent u hoofd-inspecteur Baxter en is u inspecteur Marholm?”

„Ja”, antwoordde Baxter en keek den roodharigen Bob wantrouwend van ter zijde aan.

„Mag ik u verzoeken, de vliegmaschine nader te bekijken?” vroeg deze.

„Maar ik dacht, dat Raffles hier was”, zei Baxter verwonderd.

De roodharige wees op zijn ooren en schudde het hoofd, daardoor te kennen gevend, dat hij doof was en de vraag niet verstond. Hij herhaalde nu:

„Heb de goedheid de machine te bekijken”.

Door nieuwsgierigheid gedreven, was Marholm naderbij gekomen en bekeek de hefboomen, handels en schroeven van het vliegtuig.

Ook Baxter volgde den bediende en deze zei toen:

„U ziet, mijne heeren, dat dit een toestel is, dat gebouwd is naar het systeem „zwaarder dan de lucht”; dus in tegenstelling met het ballon-systeem „lichter dan de lucht”. Het wordt gedreven door de kracht van den motor.

„Wees zoo goed, wat nader te komen, mijne heeren, dan zal ik u de behandeling toonen.”

Baxter en Marholm stapten in het toestel.

Nauwelijks hadden ze hun voeten er in, of Raffles sprong op de plaats van den piloot, drukte op een hefboom en de geheimzinnige vogel verhief zich in de lucht.

Baxter en Marholm uitten een kreet en werden zoo wit als een doek. Daar waren zij waarachtig luchtreiziger tegen wil en dank. Zij keken beiden wanhopig over den rand van het toestel en zagen de aarde in het flauwe sterrelicht onder hunne voeten wegglijden. Zij waren echter nog niet ver van den grond verwijderd en beiden sloegen hun eene been over den rand van het toestel, alsof zij naar beneden wilden springen.

Maar de roodharige piloot, die dat zag, hield hen tegen en zei:

„Er nu uitspringen is levensgevaarlijk! Ik verzoek u dus, om het u gemakkelijk te maken. U bent hier volkomen veilig. Wanneer u misschien uitstappen wildet om Raffles af te wachten, dan verklaar ik u, dat dit onnoodig is, want ik ben Raffles zelf.”

Met deze woorden nam de roodharige zijn pruik af en knikte den verbaasden hoofd-inspecteur vriendelijk toe.

Raffles liet de Condor nu een kleine zwenking maken, drukte op een anderen handel en de vogel ging eenige honderd meter hoog de lucht in.

Was Baxter aanvankelijk zeer bang geweest, nu hij zag met welk een zekerheid de machine werd bestuurd, zoodat er voor vallen geen vrees bestond, voelde hij zijn moed terugkeeren en wendde zich nu tot den piloot met de op bevelenden toon uitgesproken woorden:

„Raffles, ik neem je gevangen en beveel je in naam des Konings, om ons dadelijk weer naar beneden te brengen.”

Raffles lachte en zei:

„Ik heb den grootsten eerbied voor Zijne Majesteit den Koning. Maar hier ben ik zelf koning; koning van de lucht en laat mij bovendien niets bevelen. Maar uw verlangen naar den aardbodem begrijp ik volkomen en ik zal aan dat verlangen ook voldoen, zoodra ik den tijd er voor gekomen acht.

„U zult mij wel gelooven, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat ik u en inspecteur Marholm niet zonder reden hier naar boven gevoerd heb en ik wil u mijn redenen daarvoor uiteenzetten.

Ik heb tot mijn genoegen gezien, dat u de lieden uit de spelonk van de duivelsbroeders hebt opgelicht.”

„Wat”, riep Baxter verwonderd, „hebt ge dat gezien? Waar dan?”

„Dat, mijnheer de hoofd-inspecteur, is mijn geheim,” klonk het ten antwoord.

„Kerel, ge hebt zeker een verbond met den duivel gesloten!” riep Marholm uit.

„Dat nu juist niet, mijne heeren,” hernam Raffles. „Doch om u uw kostbaren tijd niet langer te ontrooven, verzoek ik u, mij nu aandachtig aan te hooren. U denkt misschien, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat u bij de groote vangst, die u gelukt is, ook den hoofdpersoon te pakken hebt gekregen.”

„Dat denk ik zeer zeker”, stamelde Baxter.

„Nee, mijnheer de hoofd-inspecteur,” zei Raffles, „de beide hoofdschuldigen, waarbij de hoofdaanvoerder der bende, zijn u ontsnapt.”

„Maar hoe weet ge dat?”

„Dat is alweer mijn geheim.”

„Ik heb reden te vermoeden dat nog in dezen nacht, zoo niet alle beiden, dan toch zeker

aan een er van de rechtmatige straf zal voltrokken worden.

„Nu zou het kunnen gebeuren, dat men mij er van verdacht hield en de hoofdoorzaak, waarom ik u op dezen tocht heb meegenomen, is, om mij een alibi te verschaffen.

„Weest zoo goed op uw horloges te kijken, mijne heeren.”

Beiden haalden hun horloges te voorschijn en zagen dat het drie uur in den ochtend was.

„Hebt ge u genoegzaam overtuigd van den tijd, dan dank ik u, mijne heeren,” zei Raffles.

„Verder wilde ik u het bewijs leveren, dat de geheimzinnige vliegmachine, die geheel Engeland in beroering brengt, niet door Japansche spionnen bestuurd wordt. . . .”

„Maar door Raffles”, viel Marholm hem in de rede, terwijl hij luidkeels lachte.

„Zeer juist”, antwoordde deze en ging daarna voort:

„Daar deze beide zaken nu door ons besproken zijn, kan ik u wel weer naar den aardbodem terugbrengen.”

Zonder een antwoord af te wachten, drukte Raffles op een hefboom en het was alsof de aarde naar hun toesprong.

Zonder dat men den minsten schok gevoelde, stond het toestel plotseling op den aardbodem.

Nauwelijks had de Condor den grond weer beroerd, of Marholm sprong er uit. Hij had bepaald niet goed uit zijn oogen gekeken, want bij het er uitspringen viel hij op den grond.

„Hola,” riep Raffles, die zijn zitplaats bij de handels en hemboomen niet verliet, „holal Voorzichtig waarde heer, zoo zoudt ge nog uw nek kunnen breken en dan zou het toch heusch mijn schuld niet zijn.

„Weest gij wat voorzichtiger”, voegde hij er aan toe, zich tot Baxter wendend.

Deze had zich aan het voorbeeld, dat Marholm had gegeven, gespiegeld en steeg uiterst voorzichtig uit.

Raffles, met de handen op de knoppen en hefboomen had geen oog van den hoofd-inspecteur van politie af.

Op het oogenblik, dat deze vasten bodem onder zijn voeten voelde, draaide hij zich om en riep:

„Raffles, gij zijt gevangen! In naam des. . .”

Verder kwam hij niet.

Raffles, die zeer goed de bedoeling van den inspecteur had geraden, drukte weer op een knop en majestueus zweefde het schip opnieuw de lucht in.

„In 's Hemels naam, halt!” hoorde de piloot roepen. „Zakken! Zakken!”

Wat was er gebeurd? Eén blik over den rand van het toestel deed hem de oorzaak gewaar worden.

Onder aan het toestel, met beide handen wanhopig aan een der aluminium-staven vast-

geklemd, zweefde hoofd-inspecteur Baxter tusschen hemel en aarde.

Hij was vuurrood in het gezicht en schreeuwde uit alle macht.

Raffles maakte zich vroolijk om den angst van den kleinen man, zette handels en hefboomen wederom vast, boog zich over den rand van het toestel en schreeuwde Baxter toe:

„Als ge doet, wat ik zeg, mijnheer de hoofd-inspecteur, en mij wilt beloven, niet meer van gevangen nemen te spreken of zoo, dan laat ik u heel zachtjes naar beneden; zoo niet, dan moet ge zóó hangend, de reis maar met mij over Londen maken en dan breng ik u eerst te

Scotland Yard naar beneden, dat wil zeggen, als ge dan nog hangt.”

„Scherts toch niet”, kermde de hoofd-inspecteur, met zijn beenen spartelend.

Raffles drukte den hefboom weer neer en de machine ging langzaam naar beneden.

Marholm, die vol zong den gevaarlijken toestand van zijn chef gezien had, kon weer ruimer ademen, toen deze weer naast hem stond.

Raffles was intusschen met het toestel weer de hoogte ingegaan en groette door met zijn zakdoek te zwaaien.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

TIENDE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige moord.

Toen Blackhorst zijn luchtschip in de lucht zag zweven, ontsnapte een vloek zijn lippen.

„Wij zijn verraden, verraden van alle kanten!” riep de kleine, dikke Wabson. „Dus die Bob is toch een verrader.”

„Stil”, gebod Blackhorst. „Om te jammeren en te weeklagen is nu geen tijd, wij moeten op onze eigen veiligheid bedacht zijn. Thans voorwaarts, voorwaarts! Zoo spoedig mogelijk!”

Beiden stormden naar de Holland Park Avenue, die van het noordwesten in rechte richting naar Hyde Park voert. Zij hadden geluk bij hun vlucht; nauwelijks hadden zij eenige duizenden meters in razenden vaart afgelegd, of zij zagen in de verte de lichten van een auto naderen. De taxi was leeg en wilde naar Londen terugkeeren.

„Duivels, dat was nog een geluk”, zei Blackhorst, toen hij uitgeput in de kussens van het rijtuig achterover lag.

„Wie zou de cassette met de schatten gestolen hebben?” vroeg Wabson.

„Wat weet ik daarvan! In alle geval dezelfde, die de politie op ons afgestuurd heeft. — En nu ook nog de vliegtuigmachine verdwenen! — Wist ik maar, of Bob misschien een domme streek heeft uitgehaald en nu ergens in de wolken rondzweeft, of dat hij werkelijk een verrader is”, bromde Blackhorst in zichzelf en knarste op zijn tanden.

„Wat zal er nu gebeuren?” jammerde de kleine Wabson.

„Stel je toch niet zoo idioot aan!” luidde de vriendelijke raad aan Wabson. „Wij zullen bijeenpakken, wat er aan geld en geldswaarde voorhanden is en dan zoo gauw mogelijk Engeland verlaten. Zie je wel, dat het goed was, dat ik den kostbaren steen niet in de cassette gesloten heb, want dan was hij ook voor ons verloren geweest.”

Onder deze gesprekken was de auto tot Fleetstreet gekomen. Blackhorst betaalde den chauffeur en ging met zijn vriend in huis.

„Wat heeft dit nu te beteekenen?” riep hij. „Zijn ze dan vandaag allemaal gek geworden? Het oude wijf heeft niet eens de huisdeur gesloten.”

Hij sloot de deur aan de binnenzijde en ging met Wabson naar zijn werkkamer.

Toen Blackhorst het electrisch licht ontstak, bemerkte hij niet, dat de wandbeschildering waarboven de vreemde wapens hingen, zich bewoog.

Hij ging naar de stalen brandkast, doch sprong met een luiden kreet van schrik achteruit.

Wabsons knieën knikten, en hij riep doodelijk verschrikt uit:

„Om Gods wil, wat scheelt je?”

Blackhorst keek als een waanzinnige in de brandkast; de oogen puilden hem uit het hoofd, en met een stem, schor van opwinding schreeuwde hij:

„Duizend duivels! Alles is weg!”

Buiten zich zelve van woede, tastte hij in de

brandkast en haalde er het kleine gouden afgodsbeeld uit. Op de plaats, waar tot dusverre de kostbare steen had geschitterd, bemerkte men een groot gat waarin een brief stak.

Met bevende handen vatte Blackhorst den brief aan en opende hem. Hij las:

De schat is in mijn bezit! Gij zijt het slachtoffer van uw eigen hebzucht geworden. Eens heb ik u wraak gezworen, die heden genomen is. Ik was Bob. Het verraad van de duivelsbroeders is mijn werk. Ook de vliegmaschine is in mijn bezit.

JOHN RAFFLES.

Met een waanzinnigen kreet en in razende woede slingerde Blackhorst het beeld naar den grond.

Op dit oogenblik was het alsof de venstergordijnen door een luchtstroom werden bewogen. Drie mannen kwamen er van achter te voorschijn en wierpen zich op het beeldje, dat over den grond rolde.

Het waren de drie Indiërs, die — zoo als Raffles goed had ingezien — des nachts bij Blackhorst hadden ingebroken om het wonderdadige oog te stelen, dat volgens de courantenberichten in het bezit van Blackhorst moest zijn.

Toen Blackhorst de drie mannen plotseling uit hun schuilhoek te voorschijn zag komen, dacht hij dat de politie hem op de hielen zat, of dat Raffles teruggekeerd was; kortom hij was als krankzinnig, sprong als een dolle naar den muur pakte een dolk, stortte zich in zijn blinde woede op den grijze Asru en stak hem het staal diep in het lichaam.

De oude man uitte een zachten kreet en zakte op den grond.

Een dikke bloedstroom gutste uit een wond in zijn zijde. Tevergeefs trachtte hij het bloed met zijn hand te stelpen. Het liep hem over de vingers, de hand, den onderarm en ten slotte op den grond.

Zacht kreunend bleef hij liggen.

Toen zijn beide begeleiders het bloed van hun chef zagen vloeien, vertrokken zich hunne gezichten tot haat en woede, hun oogen fonkelden en het volgende oogenblik zwaaiden zij hun dolken, waarmee zij zich op Blackhorst en den ongelukkigen Wabson wierpen.

In weerwil van zijn diepe wonde probeerde Asru hen tegen te houden, doch het was reeds te laat; want in hetzelfde oogenblik doorboorden de dolken de harten van de beide overrompelden en zonder eenig geluid te geven zegen zij ineen.

„Wat hebt ge gedaan?” sprak de grijsaard.

„De eenigen, die ons inlichtingen konden geven over het heilige oog van Siwa, hebt ge gedood. Wie zal ons nu zeggen waar zich het

kostbare kleinood bevindt?” Daarna begaven hem zijn krachten en door het vele bloedverlies zonk hij bewusteloos neer.

De beide Indiërs hielden zich nu met hun ouden chef bezig en trachtten zijn wond te verbinden.

Daarna doorzochten zij met den meesten spoed de brandkast en alle hoeken van het vertrek om den kostbaren steen op te sporen. Maar te vergeefs; hij was spoorloos verdwenen.

Daar al het verdere zoeken zonder resultaat bleef, namen zij den grijzen Asru, die intusschen weer bijgekomen was, tusschen zich in en verlieten het huis, zonder verder een blik op de beide lijken te werpen.

.....
Aan de oostzijde, ver buiten Londen, in Eastham, leidde een eenzame straatweg door een heuvelachtige streek.

Op vrij verren afstand van alle andere menschelijke woningen stond een eenzaam huis, waarachter slechts een klein tuintje lag. Tot voor eenige jaren had het steeds leeg gestaan, doch sedert eenigen tijd werd hier een geheimzinnig leven geleid.

Drie buitenlanders hadden, zooals zij voorgaven met het doel om studiën te maken, het huis, dat onder het toezicht van een notaris te Londen stond, gehuurd.

De vrij groote vertrekken in het gebouw waren nog leeg en onbewoond; slechts boven in een vertrek, waarvan de vensters op de kale heuvels uitzagen, bespeurde men leven.

Voor de vensters hingen geen gordijnen en de opkomende zon bescheen een armoedig strooleger, waarop een mooie jonge vrouw neerlag, die wanhopig de handen wrong en hevig schreide.

Langzaam stond zij van haar ellendige legerstede op, ging naar het venster en fluisterde met de oogen ten hemel gericht:

„Mijn God, hoe lang zal deze ellende nog duren? En hij? Waarom blijft hij toch zoo lang weg?”

Opeens hoorde zij een luid gesnor in de lucht, dat haar opmerkzaamheid trok. Met haar oogen trachtte zij de wolken te doorboren, om de oorzaak van het geluid te vinden.

Door den nevel naderde een donker gevaarte, dat er uitzag als een reuzenvogel.

Verschrikt keek de verlatene naar het gedrocht en hield de handen voor haar oogen, alsof zij een dreigend ongeluk ontgaan wilde.

Intusschen was de spookachtige vogel steeds dichterbij het huis genaderd en streek ten slotte langzaam neer op de helling vóór het huis.

Een luid geklop tegen de vensterruiten deed haar op nieuw schrikken, totdat een wel bekende stem riep: „Kysagotami!”

Met een jubelkreet nam zij haar handen voor het gelaat weg en snelde naar het venster.

„Kysagotami, kunt ge open doen?" riep Raffles.

De aangesprokene antwoordde ontkenkend en deelde mede dat de vensters alle gesloten waren.

„Dan zal ik ze inslaan!" riep Raffles en plotseling vlogen de glasscherven rinkelend om hem heen.

Door de daardoor ontstane opening kwamen twee mannen te voorschijn.

De eerste was Charles Brand. Daarna kwam Hassan binnen, die met een vreugdekreet zich voor de voeten van de jonge vrouw neer wierp.

Raffles zelf bleef bij de vliegmachine en gaf van daar zijn bevelen.

„Charly, kijk eens, of de deur van binnen geopend kan worden. Hassan moet vooreerst als schildwacht hier blijven," riep hij de twee anderen toe.

Reeds na weinige oogenblikken keerde Brand terug, met het bericht dat de deur open was.

„Goed, ik kom dadelijk," zei Raffles en verankerde nu de machine vast.

Intusschen brachten Brand en Hassan Kysagotami naar de benedenvertrekken. Toen Raffles binnenkwam wilde de jonge vrouw hem voor de voeten vallen.

„O mijn redder, mijn bevrijder, hoe zal ik u danken!" stamelde zij met trillende stem.

„Ge hoeft mij niet te bedanken, Kysagotami; want ik heb slechts mijn plicht gedaan," zei Raffles. „Ik heb u in deze gevaren gestort en daarom ben ik voor uw leven en veiligheid verantwoordelijk."

De jonge vrouw keek om zich heen en vroeg angstig:

„Kunnen wij deze verschrikkelijke plaats niet zoo spoedig mogelijk verlaten?"

„Nee," antwoordde Raffles, „nog niet, wij moeten onze vijanden hier afwachten."

„O, doe dat niet!" smeekte Kysagotami. „Ik bid u stel u niet aan nieuwe gevaren bloot, want gij weet niet hoe verschrikkelijk mijn stamgenooten in hun wraak zijn."

„Laat dat maar aan mij over, Kysagotami," zei Raffles geruststellend. „Wat er zal gebeuren, is alleen voor onze eigen en uwe veiligheid."

Raffles droeg Hassan op, voor de deur de wacht te houden en mede te deelen, zoodra er iets verdachts was waar te nemen.

Nog terwijl Raffles met Hassan sprak en hij hem zijn bevelen gaf, wankelde Kysagotami, en ving Charly Brand haar in zijn armen op.

Nu eerst vertelde de ongelukkige, dat zij sedert twee dagen niets gegeten had.

De onmenschen hadden gehoopt, haar door honger tot bekentenis te brengen, waar het heilige oog van Siwa verborgen was.

De jonge vrouw had nauwelijks iets genuttigd of Hassan snelde ademloos binnen en

deelde mede, dat de Indiërs op komst waren. Raffles spoedde zich naar buiten en overtuigde zich er van, dat drie personen langzaam naderden. Een hunner scheen gedragen te worden.

Raffles begreep dadelijk wat er gebeurd was. „Wij zullen een gemakkelijk spel hebben," zei hij, en deelde zijn orders uit.

Kysagotami werd in een afzonderlijk vertrek gebracht en de drie mannen wachtten de Indiërs nu af binnen het huis.

Toen zij de deur wilden openen sprongen Raffles en Hassan ieder op een der Indiërs toe en wierpen zich op hen; terwijl Brand zich met den gewonden Asru bezig hield.

In een oogenblik tijds waren de beide eersten gebonden en lagen hulpeloos op den grond.

Bij het licht der electriche lantaarn, die Raffles intusschen ontstoken had, herkenden de Indiërs hun vijanden en begonnen vreeslijk te vloeken.

Raffles gelastte hen te zwijgen en wendde zich tot den gewonden Asru, die, ondersteund door Brand, in een hoek zat.

„Ge zult wel inzien, dat iedere tegenstand doelloos is," zei hij nu, „gij zijt in onze macht. Ik wensch intusschen niet door u als vijand te worden beschouwd en ik zal u ook niet als vijand behandelen. Ik wensch vrede met u te hebben en wil u helpen uw eed getrouw te blijven, wanneer ge mijn voorwaarden aanneemt."

De schitterende oogen van de Indiërs vestigden zich op Raffles en Asru zei:

„Spreek! welke zijn uw voorwaarden?"

Raffles zweeg een oogenblik en ging toen voort:

„Ik weet, dat gij het wonderdadige oog van Siwa zoekt...."

„Dat gij gestolen hebt," viel Asru hem in de rede.

Raffles glimlachte en antwoordde:

„Ik wil niet met u twisten. Ik verklaar u dat ik bereid ben u dezen kostbaren schat, waarvoor ge de verre reis ondernomen hebt, terug te geven."

De oogen van de Indiërs fonkelden en onwillekeurig trachtten zij zich op te richten.

„Als gij," ging Raffles voort, „u door een heiligen eed wilt verbinden, nog heden Engeland te verlaten en onverwijld naar uw vaderland wilt terugkeeren!

Wilt gij dat?"

De gebonden Indiërs keken zwijgend naar Asru. Deze vroeg:

„Wanneer wilt ge ons het heilige oog terug geven?"

„Onmiddellijk," antwoordde Raffles en haalde een klein pakje te voorschijn. Zoodra hij het omhulsel verwijderd had, straalde de steen in zijn vollen glans.

Na een poos verklaarde Asru:

„Goed, wij zijn bereid den eed te zweren, als ge ons den steen dadelijk wilt teruggeven.”

Zij zwoeren, nog denzelfden dag Londen te zullen verlaten, om er nooit weer terug te keeren. Verder moesten zij bezweren, dat zij het leven van Kysagotami zouden eerbiedigen en dat zij zich zouden onthouden van alle pogingen om wraak te nemen.

Hetzelfde moesten zij ook ten opzichte van hun stamgenooten beloven. Eerst toen zij dit alles bezworen hadden bij den heiligen Brahma, legde Raffles den kostbaren steen op den palm van een der uitgestrekte handen.

Thans bestegen alle vier den „condor”, dien Raffles naar een geheime plaats stuurde, die hij reeds eenige dagen geleden voor dit doel had uitgekozen.

Van hier uit bracht hij Kysagotami weer naar haar woning, alwaar zij door mevrouw Warner en Ellen met tranen van vreugde werd ontvangen.

De vrouwen gevoelden zich gelukkig, dat het dreigende gevaar voor het leven van Kysagotami, door de schranderheid en dapperheid van Lord Lister, verdwenen was.

Na dezen nacht vol beroeringen waren hoofd-inspecteur Baxter en inspecteur Marholm juist weder op Scotland Yard aangekomen.

„Ik denk dat wij nu toch wel een uurtje rust kunnen nemen, Marholm,” zei Baxter.

„Dat meen ik ook,” antwoordde deze.

„Wij hebben gedurende den afgelopen nacht genoeg moeite gehad.”

Eensklaps ging de bel van de telefoon en hoofd-inspecteur Baxter werd dringend verzocht onmiddellijk aan het politiebureau in Fleetstreet te komen.

„Dat is om gek te worden,” bromde Baxter, „wat zou er nu weer gebeurd zijn?”

Het bericht luidde, dat men juist een vreeselijken dubbelen moord ontdekt had. Baxter moest onmiddellijk naar Fleetstreet 87 gaan.

Toen de beambten daar ter plaatse waren aangekomen, vertoonde zich een vreeselijk schouwspel aan hun oogen. Midden in het vertrek van Blackhorst lagen op het kostbare Indische tapijt, dat geheel met bloed gedrenkt was, de lijken van Blackhorst en Wabson.

In beide borsten stak nog het moordwerktuig: de dolk der Indiërs.

Toen de arts constateerde dat de dood van beiden om ongeveer drie uur des morgens was ingetreden, keken Baxter en Marholm elkander verschrikt aan. Thans begrepen zij waar-

om Raffles zich zijn alibi verschaft had! — —

Ofschoon de grootste wanorde in het vertrek heerschte en de brandkast open stond, scheen er toch van het geld en de kostbaarheden niets gestolen te zijn. Een der beambten schoof een rustbed op zij en liet plotseling een kreet van verwondering hooren; want daar lag een gouden voorwerp.

Hij nam het op en het bleek een gouden afgodsbeeld te zijn, waaruit met geweld een edelgesteente was gebroken, dat een oog had voorgesteld.

Toen ze dit zagen dachten beiden onmiddellijk aan het artikel voorkomende in de courant van den vorigen dag.

„Kijk eens, de Indische steen en als moordwapenen de Indische dolken; zou daar geen verband tusschen bestaan?” vroeg Baxter zich af.

„Dan schijnt het mij wel toe dat wij de moordenaars dezen keer ver weg moeten zoeken.”

De dubbele moord gaf aan de autoriteiten handen vol werk. Men kon de zaak niet tot klaarheid brengen en de dader bleef onbekend.

Bij een onderhoud, dat de rechter van instructie met Baxter had, gaf deze als zijn meening te kennen, dat de beide vermoorden loon naar werken hadden gekregen, daar zij, zoo als hem gebleken was, de hoofdaanvoeders van de duivelsbroeders waren geweest.

„Dat is goed en wel, mijn waarde hoofd-inspecteur,” antwoordde de rechter, „maar wij moeten niettemin toch trachten de moordenaars te ontdekken.”

Baxter haalde de schouders op en zweeg.

Na nog talloze vruchteloze bemoeiingen door de justitie, werd van de zaak uitvoerig procesverbaal opgemaakt en eerst na verscheidene maanden werd de zaak weer opgerakeld, doordat in de „Times” een bericht voorkwam, waarin uit Bombay gemeld werd dat het op zoo'n geheimzinnige wijze verdwenen oog van den heiligen Siwa was teruggevonden en onder groote feesten teruggebracht was naar zijn oude plaats in den Siwa-tempel te Nyagrodha.

Toen hoofd-inspecteur Baxter dit las mompelde hij in zich zelf:

Het is dus werkelijk Raffles niet geweest, die den steen uit het gouden beeldje heeft gestolen. Wat is hij toch een zonderling misdadiger. Ik begin hoe langer hoe minder van dien man te begrijpen. Hij is en blijft de Groote Onbekende, ook naar den geest.

De volgende aflevering (No. 540) bevat :

DE KONING VAN DE CLUB.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885